

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEBORAH LEVY



SİYAH VOTKA



"Levy'nin kalemi uçar bir silah."

THE OBSERVER

Türkçesi: Işıl Kü

EVEREST

1742

DEBORAH LEVY

Oyun yazarı, romancı ve şair Deborah Levy, 1959 yılında Güney Afrika'da doğdu. Eserleri Royal Shakespeare Company tarafından sahnelendi. Romanları arasında *Swallowing Geography* (1993), *The Unloved* (1994) ve 2012 yılında Man Booker Ödülü finalistisi olan *Eve Yüzerken* (2011) bulunmaktadır.

İŞILAR KÜR

Orta ve lise öğrenimini New York'ta Forest Hills High School'da tamamladı. Yüksek öğrenimini ve yüksek lisansını Devlet Güzel Sanatlar Akademisi heykel bölümünde (Mimar Sinan Üniversitesi) yaptı. Fransız hükümetinin bursuyla Paris'e gitti ve dört yıl heykel ve animasyon çalışmaları yaptı. İstanbul Üniversitesi Yabancı Diller okulunda okutmanlık yaptı.

DEBORAH LEVY
SİYAH VOTKA

Türkçesi: Işılar Kür



Yayın No 1742
Çağdaş Dünya Edebiyatı 244

Siyah Votka
Deborah Levy

Kitabın özgün adı: *Black Vodka*

Editör: Zeynep Tür
İngilizce aslından çeviren: Işıl Kü
Kapak tasarımı: Emir Tali
Sayfa tasarımı: Veysel Demirel

© 2013, Deborah Levy
© 2018, bu kitabın Türkçe yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Nisan 2018

ISBN: 978 - 605 - 185 - 260 - 7
Sertifika No: 10905

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları' ın tescilli markasıdır.

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
Siyah Votka	9
Parlayan Işık	23
Viyana	33
Yıldız Tozu Ülkesi	41
Yastık Sohbeti	61
Mağara Kızı	73
Telefon Etmek	83
12 Bölümde Simon Tegala'nın Kalbi	89
Roma	97
Yaşamının Daha İyi Bir Yolu.....	103

Önsöz

Hikâye formunun kısalığı ve yoğunluğu, modern okuyucuların kısa dikkat aralığına, modern bilincin boşluklarına ve parçalanmışlığına, dolayısıyla zamanımıza uyuyor. Deborah Levy'nin eserleri bu olguyu nefis bir biçimde kullanıyor, gerçekten derin bir enerji yüklüyor; o boşluklara, o parçalanmışlığa dalıyor ve onları zihnimizde havaya uçuruyor. Zarif ve esprili öyküleri, modern hayatın sancılarını ve sarsıntılarını, insanların havalı görünememe, kontrol sahibi olamama korkusundan doğan suskunluklarını ve kaçışlarını irdeliyor.

Bu öyküler konu ve kurgu olarak Avrupa'da konumlanıyor. Diğer sanat kollarını da çağırıyorlar: sinema, şiir. Aynı zamanda huzur kaçırıcı ve deneyseiler; dünya vatandaşı olmanın

ne anlama geldiğini ve nasıl bir duygu yaşattığını sorgulamaya zorluyorlar bizi, bir yandan da nereye ait olduğumuzdan emin olamama, ya da artık herhangi bir yere ait olabilir miyiz sorunlarına odaklanıyorlar. Öyküler, yanılsamaları söküp atmaktan ziyade, onları bir ekrandaki reklamlar gibi gözümüzün önünde yakıp söndürüyor. Bu öyküler kendimizi ya da mistik bir insanlık durumunu tanımaya davet etmiyor bizi. Bunun yerine, Levy'nin eserlerinin pırıl pırıl aynasında başka, olası, farklı benliklerimizin anlık görüntülerini yakalayabiliyoruz.

Bu öyküleri okurken bütün o muhteşem farklılıkları ve bilinmezlikleriyle başkalarıyla özdeşleşmenin ne anlama gelebileceği duygusunu genişletmek zorunda kalıyoruz. Modern insanın yalnızlığı gibi görünen şey, çelişkili bir biçimde, yeni ilişki olanakları için dönüşüm şansını açıyor.

Michèle Roberts
Londra, 12 Ekim

SİYAH VOTKA

Lisa'yla ilk tanıştığım da, çok farklı tipte bir adam olmama yardım edeceğini anlamıştım. Bunu bilmek bende bir yaz tatilindeymişim hissi yarattı. Rahatlamamı sağladı – ki aslında epey gergin bir insanımdır. Benim hakkımda bilmeniz gereken bir şey var. Sırtımda küçük bir kambur var, kürek kemiklerimin arasında bir tepecik. Ceket giymemişsem, sadece gömleğim varsa üstümde, bende hemen fark edilenden fazla bir şey olduğunu görürsünüz. İnsanların hemcinslerinde şöhreti ve deformasyonu bunca ilginç bulmaları gariptir. İnsanlar kamburuma nezaket kurallarının izin verdiği den altı saniye daha uzun süre di kerler gözlerini ve aramızdaki farkı hesaplamaya çalışırlar. Okuldayken oğlanlar bana ‘Ali’

derlerdi, çünkü bunun develerin adı olduğunu sanıyorlardı. Ali Ali Ali. Ali'nin kamburu var. 'Çocuk bahçesi' kelimesi, güvenimizi sağlaması beklenen bahçe çitinin içinde ne türlü bir etnik temizlik sürdürdüğünü gerçek anlamda ifade etmek için yeterli değildir. Çok erken bir yaşta Ait Olmama sanatında eğitim aldım. Deforme. Değişik. Garip. Ül-ke-ne dön, Ali. Ül-ke-ne dön. Aslında Southend-on-sea'de doğmuştum, diğer oğlanlar da orada doğmuşlardı, ama ben Arap çölüne sürgün edilmişim ve kayıkhanelerin arkasında onlarla sigara içmeme izin verilmezdi.

Benim hakkımda bilmeniz gereken bir şey daha var. Önde gelen bir reklam şirketinde reklam metni yazarıyım. Çok para kazanıyorum ve iş arkadaşlarım isteksizce saygı gösteriyorlar bana çünkü onlardan daha az mutlu olduğumu sanıyorlar. Kimsenin al yanaklı mutluluğa saygı duymadığını anlamayı meslek edindim kendime.

Lisa'yı ilk görüşüm, piyasaya sürdüğümüz yeni bir votka'nın isim ve markalama sunumu sırasındaydı. Çalıştığım ajans bu ürünün reklam kampanyasını almıştı, ben de yüksekçe, küçük bir sahnede durmuş, yıldızlı bir gökyüzü slaydına işaret ediyordum. Mikrofonumu ayarladım ve başladım.

"*Siyah Votka...*" dedim, kötücül bir tonda. "*Votka Noir*, şık bir bezginlik ihtiyacında olanlara cazip gelecektir. Victor Hugo'nun ifade edebileceği gibi, yalnızız, terk edilmişiz, gece iniyor üstümüze; Siyah Votka içmek hayatımız için yas tutmaktır."

Votkanın daha çok, eski Doğu bloğunun komünist ülkeleriyle ilişkilendirildiğini, bu rejimlerde soyut, sübjektif

ve kavramsal arayışların bireyin devlete karşı en büyük itaatsizliği olarak görüldüğünün herkesçe gayet iyi bilindiğini anlattım. Siyah Votka bütün bunlar arasında nostaljik bir gezinti, kültürlü ve seçici kişiler için keskin bir tercih olacaktı.

Meslektaşlarım lattelerini yudumladılar (stajyer Starbucks sunumu yapmıştı) ve benim bakış açımı dikkatle dinlediler. Siyah Votka'nın çıkık elmacık kemikleri olduğu konusunda ısrarcı olduğumda ise birkaç tanesi tedirginlikle güldü. Ofiste Sakat Şair olarak bilinirim. Sonra dinleyiciler arasında birini fark ettim, ajanstan olmayan bir kadını, uzun kahverengi saçlı (uçları çok sarı). Kollarını gri kaşmir kazağının üstünde kavuşturmuştu; kucağında açık bir defter. Zaman zaman onu alıp kurşun kalemle birtakım karalamalar yapıyordu. Keskin gözlerim küçük cemaatimizdeki bu yabancıнын beni bir hayli klinik bir bakışla gözlemlediğini doğruladı.

Sunumdan sonra meslektaşım Richard beni defterli kadınla tanıştırdı. Her ne kadar söylemediyse de onun yeni kız arkadaşı olduğunu tahmin ettim. Richard atletik futbolcu bedenine her sabah bol miktarda keskin kokulu kolonya dökmesiyle tanınır. 'West Indian Limes'. Benim üstümdeki etkisi hem uyarıcı hem de umutsuzca melankoliktir. Bu baştan çıkarıcı kolonyadan yarın beş şişe alabilirdim, ama hasarlı bedenime böyle dikkat çekmek, Richard ile farkımızın altını çizmek olurdu. Her neyse, klinik bakışıyla bende gizemli bir nedenle bir tür nihilist şehvet, tam da Siyah Votka kampanyamda başarmak istediğim etkiyi uyandıran bu kadını, Richard ile birlikte görmek beni afallatmıştı.

Richard, besbelli açıklamaya tenezzül etmeyeceği bir nedenle sevecenlikle gülümsedi.

“Lisa arkeolog, sunumunu ilginç bulacağını düşündüm.”

Gözleri açık maviydi.

“Siyah Votka satın alır mıydınız Lisa?”

Alabileceğini söyledi, evet, bir tadına bakardı. Sonra da bir çığlık attı çünkü Richard arkasından sessizce gelmiş, elleri ince beline kelepçe gibi kenetlenmişti.

* * *

Laptopumu kapatırken rahatsız edici bir öfke patlaması hissettim. Sanıyorum birdenbire her şeyden çok, sırtında yükü olmayan bir adam olmak istedim. Sunumlardan sonra şampanya patlatmak ve stajyerlere atıştırmalık sipariş etmeleri talimatını verme âdetimiz vardı. Ama küçük bir tepsiye yerleştirilmiş, içi fesleğen püresi doldurulmuş minik tart hamurlarının üstünde güneşte kurutulmuş domatesleri görünce, hepsini bir vuruşta yere dökmek istedim.

Ofisten erken çıktım. Hatta patronuma sunumumu nasıl bulduğunu sormadan ayrıldım. Tom Mines ajansın Gaddar Adam'ıdır (ama kendisi gaddarlığına 'kavrayış' der), bileklerinde ve ellerinde gri ve aktif bir tür egzamadan mustarıptır. Onu tanıdığımdan beri ekstra uzun kollu ceketler satın almıştır hep. Diğer insanların fiziksel ıstıraplarını saklayış biçimleri fena halde ilgimi çeker, nedeni belli.

Acil bir durum için çağrıldığım gibi bir şeyler mırıldandım ve acil durumun ben olduğumu söylemesine fırsat vermeden

yanından ayrıldım. Ama ayrılmadan önce, Tom'un gözlerinin benim üstümde olduğunun, ince gri parmaklarının ceket kolunun üstüne kilitlendiğinin farkında olarak doğruca Lisa'nın yanına yürüdüm. Ondan sonra yaptığım garip gelebilir: Richard'ın kız arkadaşına kartımı verdim. Şaşkınlığını yüz kaslarıyla ifade etmeye giriştiyse de, kalkık kaşları, hafifçe aralanmış alaycı dudakları fazla inandırıcı olmadı çünkü bir şey biliyordum. Yüksekçe sahnedeki konumumdan defterinin sol sayfasına benim resmimi çiziktirdiğini açık seçik görebilmiştim. Her bir organının adı yazılmış, çıplak, kambur bir adam. Gereğinden fazla aslına uygun (beni çıplak hayal etmesi gururumu okşamalı mı?) portrenin altına iki kelime yazmıştı: *Homo Sapiens*.

Beni aradı. Lisa gerçekten, sesini sesime bağlayan numaralara bastı. Derhal, cuma günü akşam yemeğine bana katılmak ister mi diye sordum. Hayır, cuma ona uygun değildi. Genelde insanlar cazip buldukları kişiler karşısında aktif ve dolu bir hayatları olduğu pozuna girerler, ama ben insan utancı üstünde inanılmaz bir rahatlıkla yalın ayak gezinebilirim. Cuma mümkün değilse pazartesi, salı, çarşamba, perşembe serbest olduğumu, hafta sonunun da iyi göründüğünü söyledim.

Çarşamba South Kensington'da buluşmayı kararlaştırdık. Kentin o bölgesindeki geniş gökyüzünün hoşuna gittiğini söyledi, ben de Royal Albert Hall'a pek uzak olmayan Polish Club'a gidip çok çeşitli aroma ve tatları olan engin votka münüsüne dalmayı önerdim. Böylece Votka Noir konusunda saha araştırması yapabiliydik. Benim asistanım olmaktan mutlu olacağını söyledi.

O gece (gene) Polonya'daydım rüyamda. Bu tekrarlanan rüyada Varşova'da, Southend-on-Sea'ye giden trendeyim. Bulduğum kompartımda bir asker var. Annesinin elini öpüyor, sonra da kız arkadaşının dudaklarını öpüyor. Kompartımanımızın duvarına asılmış eski bir aynadan izliyorum onu; hâkî üniformasının altında kamburu var. Uyandığım zaman, daima yanaklarımda yaşlar var, votka gibi saydam ama yağmur gibi ılık.

Yağmur bir sebepten, taksi kapılarını fazla sert kapatmama neden oluyor. Yağmura bayılırım. Her hareketi daha etkili kılar, devinimlerin içine belirsiz bir özleminden 5 ml zerk eder. Çarşamba akşamı taksi beni Londra'nın 1. Bölge'sindeki Exhibition Caddesi'nde bıraktığında yağmur yağıyordu. Uzakta Hyde Park'taki yüksek ağaçların sonbahar yapraklarını görebiliyordum. Hava yumuşak ve serindi. Exhibition Caddesi'nden yukarı doğru yürümeye başladım. Yirmi birinci yüzyıl kaldırım taşlarının altında bir zamanlar tarlalar ve bostanlar olduğunu biliyordum. O tarlalarda, Lisa kucağımda sere serpe uzanır, tepemizde bulutlar gezinirken keyif çatmak istiyordum; ucube olduğumu söyleyen okul çocuklarının yerimde olmayı dilemelerini istiyordum. Polish Club olan, Kral George dönemi stilindeki beyaz binaya doğru özellikle yavaş yürüdüm. İkinci Dünya Savaşı'nda bu bina Polonyalı direnişçilere hibe edilmiş, sonra da Stalin'in yönettiği Polonya'ya dönemeyenler için bir kültürel buluşma mekânı olmuş. Siyah Votka konseptini araştırırken Stalin'in de benim gibi fiziksel bir deformasyonu olduğunu öğrenmiştim. Yüzü çiçekbozuğuymuş, bir kolu

diğerinden daha uzunmuş, ona ‘kaplan’ derlermiş, çünkü gözleri sarıymış ve platformlu ayakkabılar giymek zorunda olacak kadar kısa boyluymuş. Bana kendimi daha gösterişli hissettirecek platformlu ayakkabılardan hiç giymedim, ama kendimi hep birinin gelip sahip çıkmasını bekleyen kayıp bir eşya gibi hissetmişimdir. Polish Club’ın konuksever ortamında birkaç saatliğine ağırlanmak her zaman haysiyetimi okşamıştır.

Paltomu tahta askıya geçirip fuayedeki vestiyere astım ve bara doğru ilerledim; Lublinli hoş garson kız restorandaki rezervasyonumu teyit etti. Mahrem bir tonda, ‘beklediğim kişi gelinceye kadar güzel bir içki içmemi’ önerdi. Hevesle kabul ettim ve bir duble biber votkası ısmarladım. Otuz dakika sonra ahududu, bal, frenk kimyonu, erik ve elma votkalarını araştırmıştım ve beklediğim kişi hâlâ gelmemişti. Pencerenin dışında gökyüzü kararıyordu. Yeşil fötr şapkalı yaşlıca bir kadın yanımdaki kadife koltuğa oturdu, bir kâğıt parçasına bir tür matematik denklemi çiziktirmeye başladı. Tamamen düşünceye dalmıştı. Dünyanın başka bir yerinde, bir başka matematikçi şu dakikada, 20.25, onun kafasındaki bu düşünceleri kapıp denklemi ondan önce çözecek bir strateji bulacak diye endişelenmeye başladım. O burada kafasını derinden bulandırmışa benzeyen sonsuz sıfırlarla mücadele ederken mümkündü ki Sao Paulo’da ya da Ljubjana’da başka birisi bir sahnede, beşerî bilgiye yaptığı katkıdan dolayı yüklü bir çek alıyordu. Ben de büyük ihtimalle şu anda onun ağzının sıfırını öpen Richard’ın kollarında olan Lisa’yı sonu gelmez bir aşağılanmayla bekleyecek miydim?

Hayır. Geldi, geç kalmış ve nefes nefeseydi, gördüm ki beni beklettiği için gerçekten üzölmüştü. Geç kalma nede-nini bana anlatırken ona kiraz votkası ısmarladım, yakında Cornwall'da başlayacak bir kazı planlıyormuş bir süredir, ama bilgisayarı çökmüş ve verilerinin çoğunu kaybetmiş.

Arzuladığınız birisinin yanında nefes almak kadar güzel bir duygu yoktur. Gençliğimin geçmişı pek keyifli bir yer değildi. Kafasını geçmişı kazıp çıkarmaya takmış bir kadını çekici bulmam garip mi? Lisa ile ilk randevumuzda Polish Club restoranında oturuyoruz. Kolalı keten peçetelerimizi dizlerimize örtüp başımızın üstündeki avizelere hayranlıkla bakıyoruz ve yağlı siyah yumurtaları, beluga, osietra, sev-ruga ve diğer mersinbalığı türlerinden çıkan havyarı konu-şuyoruz. Lublinli garson kız siparişlerimizi alıyor ve Lisa, normal olarak, balıklardan çok benim hakkımda bilgi sahibi olmak istiyor.

“Ee nerede yaşıyorsun?” diye soruyor, sanki çini mürekke-biyle etiketlemesi gereken egzotik bir bulguymuşum gibi.

Notting Hill Gate'te çift cepheli Viktoryen bir villada, üç yatak odalı, batıya bakan balkonu olan bir dairem olduğunu söylüyorum. Onu sıkamak istiyorum.

Hiç rüya görmediğimi, ağlamadığımı, küfretmediğimi, sarsılmadığımı ve elma yerine kahvaltı gevreği atıştırmadığımı söylüyorum ona. Göründüğümünden daha ilginç olduğumu yavaş yavaş kanıtlamakta yarar var.

Lisa sıkılmış görünüyor.

Annemin papaz olmamı istediğini çünkü bana en çok bol giysilerin yakıştığını düşündüğünü anlatıyorum.

Gülüyor ve saçlarının ucuyla oynuyor. Gözlerini kapatıyor, sonra açıyor. Masanın üstüne koyduğu cep telefonuyla oynuyor. Lisa kırmızı süet pabuçlarını yere sürüyor. Doyurucu bir porsiyon elma soslu ördek yiyor ve benim vejetaryen olduğum için mantar doldurulmuş küçük börekleri sevdiğimi öğreniyor. Çatalını ete batırdığı yerden açık renk kan sızıyor, Lisa narin bilek hareketleriyle beyaz ekmeği banıp kanı ve ekmeği ağzına götürüyor. İştahla ve keyifle yiyor. Etobur olması hoşuma gidiyor.

Bir süre sonra bir dilim peynirli kek ısmarlıyor ve doğuştan mı kambur olduğumu soruyor.

“Evet.”

“Bazen anlamak güç.”

“Nasıl yani?”

“Yani, bazı insanlar dik durmuyor, kamburlarını çıkartıyorlar.”

“Ha!”

Lisa parmaklarını yalıyor. Anlaşılan mükemmel bir kekmiş. Memnun kalmasına memnun oluyorum. Garson kız ‘içinde bütün bir İtalyan armudu’ olan şişeden birer kadeh likör teklif ediyor. Armut soyulmuş. Çıplak bir armut. Kabul ediyoruz ve Lisa’ya, “O armudu oradan çıkartıp sorbe yapmalıyız,” diyorum – sanki bu her zaman yaptığım bir şeymiş gibi. Aslında hayatımda hiç sorbe yapmadım. Bu hoşuna gidiyor. Armudu şişeden zorlukla çıkartma daveti sanki şişenin içinden cini azat etmek gibi olacak. Daha canlı oluyor ve işinden söz ediyor. Anlaşılan bir kazıda insan kalıntıları bulunduğu zaman, örneğin kemikler, metotlu bir şekilde yerleştirilip saklanması gerekirmiş. Ağır kemikler, uzun kemikler kutu-

nun alt tarafına, omurgalar gibi daha hafif kemikler üst kısma konurmuş.

“Arkeoloji, bir geçmişini ortaya çıkartma biçimidir,” diyor bana likörünü yudumlarken – garip bir biçimde armut tadında olmayan likörü.

“Yani bir kazıya gittiğinizde, fiziksel kalıntıları kayda geçiriyor ve yorumluyorsunuz, öyle mi?”

“Bir bakıma öyle. İnsanların eskiden nasıl yaşadıklarını ve ne gibi âdetleri olduğunu öğrenmek hoşuma gidiyor.”

“Kazılardan insanların inançlarını ve kültürünü bulup çıkartıyorsunuz.”

“Kazılarla inançları ortaya çıkartamazsınız,” diyor. “Ama maddi kültür, insanların geride bıraktıkları objeler, sanat ve zanaat eserleri inançları hakkında ipuçları verir.”

“Anlıyorum. Senden neden hoşlanıyorum, biliyor musun Lisa?”

“Benden neden hoşlanıyorsun?”

“Çünkü sanıyorum beni bir arkeolojik sit alanı gibi görüyorsun.”

“Biraz kâşifimdir ben,” diyor. “Torokal omurgandan fırlayan kemiği görmek isterim.”

O anda sağ elimdeki gümüş çatalı düşürüyorum. Sessizce halıya düşüyor, zıplıyor ve tekrar düşüyor. Almak için eğiliyorum, heyecanlı olduğum ve fazla miktarda votka içtiğim için, kendi çapımda bir arkeolojik kazıya giriyorum. Kafamda South Kensington'daki Polish Club'ın solmuş pembe halısını kaldırıyorum ve altında bir orman dolusu yabancı mantar, baş aşağı yaşayan ve saldırıya geçen yarasalar buluyorum. Bu,

ölüm saçan yirminci yüzyılda yılın ilk karıyla kaplı bir Polonya ormanı. Aynı zamanda, yirmi birinci yüzyılın ilk on yılında, oturduğum masanın iki metre ötesinde kremalı ringa balığı yiyen müşterilerin ayaklarını görüyorum. Pabuçları süet ve deriden yapılmış. Bu karanlık ormanda gri bir kurt etrafı kolaçan ediyor, kulakları Batı Londra'da üstüne çikolata serpilmiş kapuçinoları karıştıran kaşık seslerine dikkatle dikilmiş. Kurt yeni toprak doldurulmuş isimsiz bir mezarı kazmaya başlayınca, artık bu zihinsel kazıya devam etmek istemiyorum, bu yüzden çatalımı alıyorum ve sırtımdaki kambura bir mikroskop altında incelermiş gibi bakan Lisa'ya başımı sallıyorum.

Bu akşam yağmur yatay yağıyor. Onun gücüne teslim olmak istiyorum. Exhibition Caddesi'ne adımımızı atarken kolumu Lisa'nın omzuna doluyorum ve o yüzünü buruşturmuyor. Saçları sıırıslıklam, kırmızı süet pabuçları da.

"Ben eve gidiyorum," diyor bana, yolun karşı tarafındaki boş bir taksiye işaret ediyor ve bütün bu zaman zarfında üstümüze rüyamdaki gözyaşları gibi ılık bir yağmur yağıyor. Lisa'nın sesi yumuşacık. Yağmur böyle etkiler sesleri. Taksi U-dönüşü yaparken Lisa arkamda duruyor ve onun nefes alışını dinlermiş gibi ellerini kamburuma bastırıyor, sonra da işaret parmağını çevresinde dolaştırıyor, biçimini duyumsuyor. Polislerin cesetlerin etrafını tebeşirle çizdikleri gibi. Şimdi Lisa eğilip taksinin kapısını açıyor. Uzun bacaklarını arka koltuğa kaydırırken şoföre gideceği yeri sesleniyor.

"Tower Bridge."

Adam başını sallayıp taksimetreyi açıyor.

Lisa gülümsediği zaman keskin beyaz dişlerini görüyorum.

“Bak, Richard’ın benim erkek arkadaşım olduğunu biliyosun – ama benimle eve gelip şu votkalar konusunda fikirlerimizi karşılaştırmaya ne dersin?”

İkna edilmeme gerek kalmıyor. Yanına atlayıp kapıyı sertçe çarpıyorum. Taksi yola çıkarken Lisa eğilip beni öpmeye başlıyor. Benim âdetlerim ve inançlarım ve nasıl yaşadığım hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak mı istiyor? Yoksa yaptığı Homo Sapiens deseninin bedenimi ne kadar doğru betimlediğini mi merak ediyor?

Taksimetre çıldırmış durumda, benim kalp atışlarım gibi. Bu arada ay Doğal Tarih Müzesi’nin vahşi-hayat bahçesinin üstünden süzülüyor. Müzenin içinde bir yerde, bir camın altına sıkıştırılmış, en erken evrim ailesine ait on iki hayalet pervane var (*Hepialus humuli*). Bu hayaletler kırların üstünde uçuşt, toprağa yumurtalarını bıraktı ve gün boyu uyudu. Dünyada o kadar çok kayda geçirilecek ve sınıflandırılacak şey var ki, buna nasıl bir lisan bulunacağını kestirmek zor. Bu yüzden ben de tam şu anda bulunduğum yerden başlayacağım. Hayat çok güzel! Votka siyah! Armutlar çıplak! Yağmur yatay! Pervaneler hayalet. Bunların yalnızca bir kısmı gerçek, ama bilmeniz gerek ki, bu beni aşk vaadi kadar korkutmuyor.

PARLAYAN IŞIK

Ağustos ayının son cumartesi. Alice, Prag havaalanındaki bagaj teslim alanında bekliyor ve henüz kesinleşmeden bile çantasının gelmeyeceğini biliyor. Bagaj bandı yirmi dakika boyunca rayının üstünde yavaş, büyüleyici devriyle dönüp durdu, ölü bir gri ırmak gibi. Çantası üstünde yoktu. Evet, bir form doldurabilir. Görevliye cep telefonu numarasını ve Mala Strana yakınında bir otelin adresini verebilir, ama kendi kendine her şeyi kaybettiğini kabul etmesini söylüyor. Neşeli ve kararsız kayıp bagaj sorumlusu (adı Petra) form doldurmanın ikisinin de vaktini boşa harcaması demek olduğunu biliyor, ama gene de formaliteleri tamamlaması için Alice'e yardım etme zahmetinde bulunuyor. Petra'nın nefesi anason ya da

ona benzer bir şey kokuyor. Alice pek de özen göstermiyor; kendi aceleci yazısını zor bela okuyor. İşin en kötüsü, cep telefonunun şarj aleti de kaybolan çantasında kalmış. Havayolları çantasını bulsa ve gelip alması için telefon etse bile, telefonunun şarjı bitmiş olacak.

Petra'nın kayıp bagajlar için bir işlem sistemi var – başka bilgileri de var. Alice'i dolandırıcı taksi şoförleri konusunda uyarıyor; minibüs servisleri onu gideceği yere özel taksiden daha ucuza götürür. Ayrıca, Alice çantasıyla birlikte şarj aletini de kaybettiğine göre, umumi telefonları kullanması ve telefon kartı alması gerekir. Acil durum numarası 112. Ve sonra, salı akşamı parkta bir film gösterimi olduğunu söylüyor ona. Gösterim bedava, ama herkes iyi giyinecek.

Salı akşamı, Alice Prag merkezinde bir parkta dans ediyor, üstünde üç gündür giydiği mavi elbisesi var.

Petra'nın sözünü ettiği film Martin Scorsese'nin Rolling Stones turnesi belgeseli çıkıyor. Tatarcıklar Alice'in kollarını ısırtıyor, saat gecenin on biri ve ay kalabalığının üstüne parlıyor. Mick Jagger 'Yeah, you light up my life' şarkısını söylerken, iki Sırbistanlı kadın, Jasna ve Adrijana, Alice ile dans ediyor. Alice onlarla daha yeni tanışmış, ama yanlarında olmaktan memnun. Alice, Mick kostümünü değiştirmek için mikrofonun önünden ayrıldığında Jasna'ya söylüyor bunu ve Mick olmadığı için sahne ölü gibi. Üstünde Alice'in çantasını taşımayan bagaj bandı gibi. Jasna ve Adrijana'nın erkek arkadaşları bira almak için sıraya girmişler. Sosisli sandviç satan adama el ediyorlar ve, "Hot dogs!" diye bağırıyorlar. Adrijana bir tane de Alice'e almak için ısrar ediyor. Sosisle-

rini ketçapla kaplayıp bira içiyorlar, Vltava Nehri'nin siyah sularında uyuyan kuğuları seyrediyorlar. Film bittiğinde hepsi Alice'i ertesi gün Prag'ın hemen dışında bir gölde yüzmeye davet ediyor. Anlaşılan gerçek bir göl değil de yıllar önce bir yağmur fırtınasında dolan eski bir maden ocağıymış. Bir mısır tarlasının kıyısındaymış, yakınında şatolar, bir orman ve kartallar varmış. Alice evet anlamına başını sallayıp gülümsüyor ve hepsi birden kutlama çığlıkları atıp bira şişelerini karanlık gökyüzüne sallıyorlar.

Daha sonra, arnavutkaldırımı yolda Mala Strana'daki oteline yürürken, fark ediyor ki, üstündeki giysilerden başka hiçbir şeyi olmaksızın bu ülkeye gelmek onu daha gözü kara, ama aynı zamanda daha içe dönük yapmış.

Çarşamba günü otelinin önüne yanaşan otomobil eski püskü bir Mercedes. Adrijana arabayı üç aileyle paylaşıyor ve çarşamba onun kullanma günü. Arkada oturan Jasna, Petar ve Dimitar kayarak Alice'e sıkışacak yer açıyorlar. Arabada biri daha var. Alice'e ünlü, parlak, harika, dâhi elektronik müzik kompozitörü olarak tanıştırılıyor. Kompozitör, Alice'e adının Alex olduğunu söylüyor, ama isterse ona Bay Kompozitör diyebilirmiş. Sonra da yol boyu tek kelime etmiyor.

Nihayet bir zamanlar maden ocağı olan göle geldiklerinde, yeşil su durgun ve düz. Alice gölün onu derinliklere çekip emecek ve valizi gibi yok edecek bir gücü olduğunu düşünüyor. Jasna ona bir mayo ödünç veriyor ama Alice üstünü değiştirmeyi ağırdan alıyor. Mavi elbisesini dikkatle katlıyor ve bir kayanın üstüne koyuyor. Herkes suda, Bay Kompozitör

hariş, o yüzmeyi reddediyor ve elbisenin durduğu kayanın üstünde oturuyor, ceketinin düğmelerini ilikleyip titriyor. Alice ile göz göze gelince omuz silkiyor ve bezgin bir tavırla gölün girişindeki tabelayı tercüme ediyor. Tabelada 'TEHLİKE! YÜZMEK YASAKTIR!' yazdığını söylüyor. Alice'in killi yoldan inip suya dalışını izliyor. Su çok soğuk ve Alice bacaklarını hissetmiyor. Adrijana ve Jasna gölün en derin yeri olan ortasına kadar yüzmüşler. Kahverengi saçlarını toplamışlar ve birlikte sakince, yavaşça yüzüyorlar, Vltava Nehri'ndeki kuğular gibi. Bir süre sonra sırtüstü dönüp gökyüzüne dikiyorlar gözlerini.

Alice sudan çıkıp sıırıslıkla oturuyor Bay Kompozitör'ün ya da Alex'in ya da her kimse onun yanına. Adam ona plastik bir torba veriyor. İçinde ağır, kare bir kek dilimi var. Bunun baklava olduğunu ve Belgrad'da bir geziden yeni dönen annesinin yaptığını anlatıyor. Alice'in aldığı baklavalara benzemiyor bu çünkü ekmek gibi ağır. Adam cep telefonunu çıkartıyor ve Alice söylediklerini işitiyor. "Prag dışında bir göl kıyısındayım, Britanyalı Alice ile beraber, bu yüzden İngilizce konuşuyorum seninle. Sana kekini beğendiğini söylememi istiyor."

Telefon konuşması bitince, Alice onun cep telefonunun kendisinininkiyle aynı olduğunu belirtiyor. Bu gerçekten ilginç Alice, diyor adam ve 'savaş sırasında' Adrijana ve Jasna gibi kendisinin de Prag'a gelmek için üç sınır geçmek zorunda kaldığını anlatıyor. Zaman zaman gözlerinde gergin bir bakış fark ediyor Alice. Tam ona bir şey soracakken Jasna usulca arkasından geliyor, Alice'in mavi elbisesini bir bayrak gibi tutuyor. Kayadan düşmüş, üzerine çamur bulaşmış.

Prag'a dönüş yolunda bira içmek için bir barda duruyorlar ve Alex bir tabak füme jambon ısmarlıyor. Diğerleri aralarında konuşurken Alice'e, her ne kadar hepsi Sırbistanlıysa da kendi ülkelerinde birbirlerini tanımadıklarını söylüyor. İlk kez Prag'da karşılaşmışlar. Aslında, diyor Alex, başta birbirimizle tanışmak istemedik çünkü karşındakinin nasıl biri olduğunu bilmene imkân yok. Adrijana ünlü bir Avrupalı filozofun adını duyup duymadığını soruyor. Filozofun adını söylüyor. Alice hayatında duymamış adını. Her neyse, çok güzel bir karısı var, diyor Adrijana. Senin gibi çok güzel. Uzun sarı saçlı. Ama bizim nasıl bir hayat yaşadığımız hakkında çok yazı yazdığı için, hepimizin çok sevdiği filozof çok çok meşgul. Dünyanın dört bir yanında konferanslar veriyor. Hatta büyük bir ihtimalle şu anda bir yerde bir konferansını kaleme alıyor, saat gece yarısı ve filozofun güzel karısı kocasına diyor ki, bu akşam sen kendine ver bir iyi geceler öpücüğü, ben de kendimi öperim, sen kendi saçlarını okşa, ben de kendi kollarımı okşarım. Alice neden bu kadar çok güldüklerini anlamıyor. Kendini yalnız ve devre dışı hissediyor, devrenin ne olduğundan ve devre içinin de bulunulacak iyi bir yer olduğundan da emin değil zaten.

"İyi misin Alice?" Alex uzun parmaklarıyla kolunu dürtüyor. "Bu arada," diyor, "mavi elbiseni gerçekten çok beğendim." Birleşik Krallık'a ne zaman döneceğini soruyor. Bu gece geç bir saatte, diyor Alice. "Hımm, demek bu gece sen kendini öpeceksin, iyi geceler diye, ben de kendimi." Prag'a dönüş yoluna çıkmadan önce, bacaklarını açmak için ormanda yürüyeceğini söylüyor. Orman barın hemen karşısında, yolun öbür yanında. Alice ona katılmasının bir sakıncası olup olmadığını soruyor. Güz yapraklarını görmek istiyor.

Onlar yolun karşısında ormanın girişinin olduğu yere gidinceye kadar gökyüzü bulutlanmış. Oraya varınca, Alice onunla yürümek istemiyor artık. Fikrini değiştirmiş. Alex, “Her neyse,” diyor, “seninle tanıştığıma memnun oldum.” Ellerini oraya buraya sallıyor ve birden parmaklarıyla Alice’in sarı saçlarının uçlarını kavırıyor. Alice ona memleketinin haritanın neresinde olduğunu sormak istiyor ama bu hakaret gibi ve cahilce olacak, böyle bir soru soramayacağını düşünüyor. Adam saçlarını bırakıp, “Mavi elbiseni ve kırmızı taytını gerçekten çok beğendim. Şu aptal işimden ayrılırsam, bir gün sana bir çift pabuç alırım,” diyor ve ormanın içine doğru yürüyor.

Mevsim değişiyor ve Alice evine, İngiltere’ye gitmek istiyor. Bir kuş bir ağacın üst dallarından birinden aniden havalandırıyor. Alice kuşu izliyor, Adrijana ve Jasna’nın derin soğuk gölde yüzmelerini düşünüyor. Birçok bakımdan kendisinin hiç incinmediği gibi incinmişler. Ülkelerinin tüm mevsimlerini geride bırakmışlar.

Saatine bakınca, Alex ormanda kayıp mı oldu diye merak ediyor. Başına bir şey mi geldi? Bir şey olmak üzere diye düşünüyor. Bagaj alma alanında da böyle bir duygu yaşamıştı. Midesinde yılgın bir his olmuştu çantasının kaybolduğunu öğrenince. Alex’i beklerken garip düşünceler geliyor aklına. Ülkelerini, yuvalarını, çocuklarını, kız kardeşlerini ve kuzenlerini kaybettikleri için ormanda saklanan insanlar var mıdır diye merak ediyor. Alex’in daha önce söylediği bir şeyden, erkek kardeşini ya da babasını kaybetmiş olabileceğini düşünüyor. Havaalanında doldurmak zorunda kaldığı formu düşünüyor ve kaybettiği şeylerin listesini çıkarttığı sırada sıkılmış gibi duran memuru düşünüyor.

Ormanın kıyısında bir aşağı bir yukarı yürürken mavi elbisesinin kumaşı tenine sürtünüyor. Birden bir rüzgâr esiyor ve sonra Alice onu görüyor.

Alice'e doğru yürüyor. Saçlarında küçük yapraklar var. Ona fazlaca yakın duruyor ve adının Alex olmadığını söylüyor. Tam değil. Aslı Aleksandar. Ormanda küçük boynuzlu bir geyik gördüğünü, ülkesinde mutfakta bir İtalyan kahve makinesi olduğunu ve onu çok sevdiğini, yani kahve makinesini, ülkesini değil, dün akşam parktaki Rolling Stones filmini kaçırdığına üzüldüğünü, çünkü gelseydi onun yanında biraz daha uzun kalmış olacağını söylüyor. Aleksandar dudaklarını büzüp gözlerini indiriyor. Londra'ya gitmeden önce telefonunu şarj etmeyi teklif ediyor. Onu daha iyi görmek istermiş gibi, kollarını göğsünde kavuşturup topuklarına yaslanıyor ve ona rüzgâr saçlarını havalandırırken gülüşünü seyretmenin çok hoş olduğunu söylüyor.

VIYANA

“Unutmadan,” Magret’in sesi alçak ve muğlak, “yeni mikrodalga fırınımı denemek istiyorum.”

Adam başını sallıyor, sanki daha çekingen olan çalışanlarını korkutmak için mor ruj süren ve sağı solu belli olmayan bir genel müdürün sekreteriymiş de söylediklerini not ediyormuş gibi. Norveç ıstakozlarının kutusunun üstündeki alüminyum folyoyu sıyırıp kutuyu fiyat etiketi hâlâ üstünde olan mikrodalgaya koyuyor. Uzun boynunu eğip dakikaları ve saniyeleri kontrol edişini, sonra küçük göğüslerini sarmalayan inci grisi kaşmir kazağının üstünde kollarını kavuşturmasını izliyor adam. Beklerken kadın kocasının ona niçin bir mikrodalga aldığı konusunda hiçbir fikri olmadığını söylüyor.

Fırın zamanlayıcısı küçük zilini çalınca, Norveç istakozlarını çıkartıyor ve narin bir mavi porselen tabakta adamın önüne koyuyor. Adam pembe ve gri kabukları parmaklarıyla kırıp içindeki eti emiyor ve birden, kadının bir türlü menşeyini çıkartamadığı şivesinin aklına kurtları getirdiğini fark ediyor. Gömleğinin yıpranmış kol manşetlerine bakıyor, her iki elinde küçük kızarıklıklar ve kurdeşenler görüyor. Kadın adamın kendi endişe ve çalkantılarını onun dairesinin beyaz duvarlarına getirdiğinin farkında mı? Ellerindeki kurdeşenler, aile evinden ayrılırken küçük çocuklarına bir daha dönmeyeceğini bilerek veda edişinin hatırası.

Magret halının üzerinde yürüyüp parlak siyah telesekretere doğru gidiyor ve dinleme düğmesine basıyor. Bir erkek sesi ona hitap ediyor. Kadının yeni İtalyan kocasının otoriter sesi olduğunu tahmin ediyor adam.

Ti penso sempre

Mi manchi

Cara mia, ti voglio bene

“Ne anlama geliyor?” Kocasının onu sevdiğini söylediğini anlıyor ama kadının gene de ona açıklamasını istiyor.

“Anlamı, şimdi perdeleri indireceğim ve üstümüzdekileri çıkartacağız.”

Bu akşam boyunca ilk kez korktuğunu hissediyor adam. Parmaklarını bileğindeki nabzının üstüne sarıyor ve gözlerini kapatıyor. Binanın bir yerinde saklı bir kalorifer kazanı ağustos böceklerinin tekdüze seslerini çıkartıyor. Hepsinden kötü-

sü, eski karısının resmi en istemediği zamanda zihnine gelip yerleşiyor. Küçük kızı ve oğlan bebeğiyle birlikte oturmuş, kırmızı bir sicime cam boncuklar diziyor.

Gözlerini açtığı anda Magret çıplak. Elini bacaklarının arasına sokup orada bıraktığı ve kadın parmaklarını oynatmasına izin verdiği zaman, onun uzun kol ve bacaklarının sıcak olduğunu hissediyor. Gizli kalorifer kazanı kendine özgü sesler çıkartıyor. Kadının seksten sonra sohbet istememesi hoşuna gidiyor, kendisiyle küçük sırlarını paylaşmasını istememesi rahatlatıyor adamı; karısından, çocuklarından ve pansiyon odasındaki hâlâ boşaltılmamış bavulundan söz etmek zorunda olmadığından memnun.

Ama henüz kadını bırakmak istemiyor.

Babasının dilinde bir soru soruyor kadına, o dili konuşmayı neredeyse unutmuş.

“Söylediklerini anlamıyorum.” Kadın doğruluyor, saçlarını geriye atıp sallıyor.

“Rusça çocuğun var mı demek.”

“Hayır, yok.”

Şimdi kadının çocuğu olmadığını biliyor. Onun hakkında bildiği çok az şeyden biri bu. Kendisine ihtiyacı olmadığını biliyor. Yepyeni bir mikrodalgada mükemmel Norveç ıstakozları pişirdiğini biliyor. Evli olduğunu biliyor. Hepsi bu.

Kadın kalkıp sarı İsveç ahşabından dolaba yürüyor, mavi ipek bornozu alıp bronzlaşmış kollarına atışını adamın izlediğinin farkında.

Adam kadının Orta Avrupalı olduğunu düşünüyor. Bu kadın Viyana. Avusturya bu kadın. Gümüş bir çay kaşığı bu kadın. Bu kadın krema. Schnapps bu kadın. Üstüne pudra şekeri serpilmiş strudel. Nazik alkış sesi o. Bir avize o. Kadife bir perde. Orta Avrupa çam ormanlarında yaşayan bir geyiğin boynuzundan yapılmış. Bu kadın paradan dokunmuş. Yanık şeker kokuyor. Kar o. Kürk. Deri. Altın bu kadın. Bu kadın bir başkasının malı. Kollarını kadına doğru uzatıyor, yatağa dönmeye davet ediyor onu, Orta Avrupa'yı servetini paylaşması için davet ediyor, gümüşünden çalmasına izin vermesi için, karında ayak izlerini bırakmasına izin vermesi, schnapps'ını içmesine izin vermesi için davet ediyor.

Magret adamın beyaz ince kollarına dönme davetini görmezden geliyor.

“Kocam İtalyanca öğrenmemi istiyor. Bu yüzden mevsimlerden sınıyor beni. Mükemmel bir İtalyancayla söylemem gerek bütün ayları, ocak, şubat, mart, aralığa gelinceye kadar, sonra da aksanımı düzeltiyor.”

“Ama İtalyanca konuşuyorsun, değil mi?”

Adam ellerini çarşafın altına saklıyor, kaşınan mor ellerini.

“Kocamı tatmin edecek kadar iyi konuşmuyorum.”

Adam kadının nereli olduğunu, çalışıp çalışmadığını ve neden onunla seks yapmasına izin verdiğini bilmediğinin farkına varıyor.

“Anadilin nedir?”

“Öyle çok dil var ki.” Görünmez bir ışık düğmesine dokunuyor ve oda rahatsız edici beyaz spot ışığıyla doluyor.

“Ben aşağıdaki havuzda yüzmeye gidiyorum.”

Adam başını sallıyor. Gününün yapısında onu içine almayan planlar olan Orta Avrupa onu azletti. Gene, kendini aptal gibi hissediyor, kadından ne istediğinden ya da şehre geldiğini haber vermek için kendisini aradığında neden heyecanlandığından emin değil. Yataktan kalkıp giysilerini arıyor. Adam pantolonunu, gömleğini giyerken, kol düğmelerini takarken, ceketini sırtına geçirirken, kadın sade beyaz bir mayo çekiyor üstüne. Adam kadının giriş kapısının dışındaki mermer zeminde duruncaya kadar konuşmuyorlar. Ancak takım elbisesi ve evliliğinin bittiğini anladığı zaman Zürih'ten aldığı kalın paltosuyla kadının karşısındaiken, İtalyan mayosunun içindeki yalınayak kadın veda etmeye girişiyor.

Gute Nacht.

Spokojnoj nochi, Magret.

Adam metro istasyonuna yürürken çocukluğunun karlarını ve kız kardeşiyle bindikleri onca tramvayı düşünüyor. Ana-babasının başından geçen savaşları ve yoklukları, her pazar hiç aksatmadan eski karısı ve çocuklarının yaşadığı Zürih'e kalkan 11.07 trenini düşünüyor. Dairesinin altındaki serin havuzda yüzen Magret'i düşünüyor; başı su yüzüne çıkıyor, nefes almak için ağzını açıyor. İçinin ölü olduğunu biliyor ve bunun böyle olmasından tahrik oluyor; bir sigara çıkartıp yakıyor. Hem çavdar ekmeği ve siyah çaylı hayatların, hem de şampanya ve vahşi somonlu hayatların olduğunu düşünüyor. Şampanyasız yaşayabilir ama çocukları olmadan yaşayamaz; bu, dayanamayacağı bir keder ama dayanması gerek ve ellerinin ebediyen kaşınacağını biliyor. On dakika önce bacaklarını

müthiş umutsuz bedenine sarmış olan Orta Avrupa tarafından kullanılmış, aldatılmış, istismar edilmiş, alay edilmiş hissettiğini düşünüyor; ve evliliğiyle aynı zamanda sona ermiş olan yirminci yüzyılı.

YILDIZ TOZU ÜLKESİ

Günaydın.

Londra gündeğümü. Işık. Kuşlar. Otomobil alarmları. Gelmeyen otobüsleri bekleyen telaşlı erkekler ve kadınlar. Hâlâ 1950'lerin siyah-beyaz İngiliz filmlerindeki gibi havalı bir biçimde 'Günaydın' diyen var mı? Ben beş yaşındayken annem, matematik ve biyoloji öğretmesi için Hollandalı bir özel eğitmen tutmuştu bana. O kadın beyaz deriden, topuklu pabuçlarıyla çocuk odasına girdiğinde kesinlikle havalı bir sabah tavrı vardı.

"Goedemorgen, küçük Thomas! Kalp atışların nasıl bugün?"

Benim sınıfımdaki çocuklara büyükleri daima nazik bir şekilde yanıtlamaları öğretilirdi (sana ne söylerlerse söylesinler ya da yaparlarsa yapsınlar), bu yüzden ben de, “Kalp atışlarım çok iyi bugün, teşekkür ederim,” diye yanıtlardım.

Bir gün, her zamanki yanıtımdan sapıp ona doğruyu söyledim.

“Kalp atışlarım her bir yana atlayıp zıplıyor, *danke*.”

Onun dilinde konuşma gayretimden duygulanmıştı ve bana *via* adındaki Hollanda süt muhallebisini vermeden önce ellerimi üç kez yıkamam konusunda ısrar etti.

Ama size anlatmak istediğim *via* değil. Hiç değil.

Her ne kadar, Batı Londra’daki dairemde yatağın kenarında oturmuş, konyağımı bir yumurta kabından (ne de olsa kahvaltı zamanı) içiyorsam da, aklım tamamen başka bir yerde. Olaylar silsilesini anlatayım size. Yedi ay öncesine geri gitmemiz gerekecek. Ajansımın takviminde (müşterilerimiz için yaptırdığımız armağan), 9 Ağustos 2004’ün üstündeki bir çarpı işareti, meslektaşım Nick Gazidis’in tam olarak hangi gün sabah saat 2’de, güney İspanya’da uğultulu bir sahilden telefon edip kulağıma ağlayarak kırık dökük sözcükler ve im-geler döktürdüğünü gösteriyor.

“Biz yıldız tozuyuz, Tom.”

“Nick? Neredesin?”

“Flamingolar. Tuz tepeleri.”

“Nereden telefon ediyorsun?”

“Aydan.”

Nick'in Almera'da tatilde olduğunu biliyordum çünkü onun patronuyum ve tatile çıkış-dönüş tarihlerini onaylamam gerek. Yanılmıyorsa *Arabistanlı Lawrence* filmini İspanya'nın o ıssız bölgesinde, tuz tepelerinin üstünde çekmişlerdi. Turizm rehberinde Almeria'ya baktığımda 'ayı andıran bir manzara' olarak tanımlanıyordu, demek Nick tamamen çıldırmamıştı. Yıllar içinde, Nick'e hayatımı başka tanıdığım hiç kimseye anlatmadığım kadar anlatmışımdır, dolayısıyla onun bana gösterdiği bu fevkalade empatiye, garip sözlerini yargılamadan dinleyerek karşılık vermenin doğru olacağını hissettim. Bir yerde bir plajdaydı, onun saatiyle sabahın dördüydü ve otele nasıl döneceğini bilmiyordu. Umumi telefona bozuk paraları atarken, rüzgâr sesine karışan hıçkırıklarını duyuyordum.

"Tom? Hâlâ orada mısın?"

"Evet, hâlâ buradayım."

"Çocukken babam beni döverdi. Biliyor muydun bunu?"

Nick'in tam adı Nikos Gazidis'tir. Babası, Bay Gazidis, Kentish Town'da bir kuru temizleme dükkânı sahibidir ve hayatında kimseyi dövmemiştir. Onunla iki kez karşılaştım, her iki seferde de boynunda mezura, dikiş makinesine eğilmiş durumdaydı. Bay Gazidis oğlunun benim ajansında kazandığı paradan müthiş etkilenir ve ona tanrı muamelesi yapar. Dolayısıyla, Nick'in bu telefonunun beni ne derece düşündürdüğünü tahmin edersiniz.

Benim babam Britanya Ordusu'nda yarbaydı. Ev izinlerinde yeterince heyecan olmamasından rahatsız olduğu için,

sekiz yaşındaki oğluna post-travmatik savaş açardı, genellikle kemeriyle. O beni döverken, başka bir yerde olduğumu hayal ederdim, çoğu kez ayda, küçük çocuk astronot, Yarbay Banbury-Mines'in tepesinden yerçekimsiz ay ortamında yüzerek geçiyor, üzgün ve umutsuz annemden uzaklara, kahvaltı masasındaki kızarmış ekmek ve marmelat tabağından uzaklara, teşekkür ederim ve evet lütfenlerden uzaklara. İnsanlar o günlere özlemle bakıyor. Hollandalı eğitimcim babamdan o kadar dehşete düşmüştü ki, bana birkaç dövüş sanatı hareketi öğretmişti, özellikle yetişkin bir adamı yere devirmeye yönelik.

Tabii ki yıllar içinde Nick'e çocukluğumdan söz etmiştim, genellikle işten sonra barda. Öyle zamanlarda beni dinlerken kravattını çıkartırdı. Sonra sağ yanağında bir egzama izi belirirdi. Ben de uzun süreden beri aktif bir egzamadan mustaribimdir, özellikle el bileklerimde.

Üç gün sonra, Nick işe döndüğünde, o da hepimiz gibi bir Paul Smith takım elbisesi giymişti ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

“Nasılsın, Nick?”

“Yaa. Şey. O konuda kusura bakma. İyiyim.”

Kısa bir süre önce kafayı yemiş birine göre bayağı iyi normal taklidi yapıyordu. Ben de hayatımın büyük bir bölümünü bu performansı mükemmel bir biçimde geliştirmeye harcamışımdır. Nick umut verici bir muhasebecidir ve ben de onu yüreklendiren rehberdim. Bu yüzden onu çocukluğumda oynadığım İngiliz çayırıları görsellerinin PowerPoint sunumunu yaptığım metin yazarları toplantısına katılmaya davet ettiğim

zaman gözüm üstündeydi. Ülkenin tüm banyolarını fethedecek yeni bir şampuan lanse ediyorduk. Bu şampuna ÇAYIR SÜTÜ adını vermeyi önerdim.

“Süt,” dedim, “dişi memelilerin yavrularını beslemek için salgıladıkları beyaz bir sıvıdır. Hayat iksiridir.”

Nick’e bir göz attım. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu, elleri iki yanına babamın çayırlardan getirdiği ölü sülünler gibi sarkmıştı. Sunumdan sonra şampanya içerken, utanç verici gözyaşlarının nedenini açıkladı bana.

“Hollandalı özel eğitmenim, babam beni dövdükten sonra bana muhallebi yapmak için süt kullanırdı. Ve sunumunda gösterdiğin çayır... Sekiz yaşındayken babamdan kaçmak için çayır otlarının arasında saklanırdım.”

Gülümseyip sırtını okşadım. Nick kuzey Londra, Archway’de, Victoria stilinde bitişik düzen evlerden birinde büyümüştü. Ukalalık etmek istemem ama birbirinin üstüne yıkılacakmış gibi duran, tuğla ve tükürükle ayakta kalan rutubetli evlerin genellikle çayır olamazdı. Ama gene de neler olduğunu anlayabiliyordum. Bu ajansta yaptığımız işlerde şamanist bir taraf var, yani işimiz tüketicilerin bilinçdışına çöreklenip, ‘bu ürünü satın al’ diye sonlanan birtakım mesajlar vermek. Nick bir şekilde, çalışma alanını finans şefliğinden benim içime çöreklenmeye kadar genişletmişti. Her ne kadar ona çayırlarda saklanmamı anlatmış olsam da, henüz nedenini açıklamamıştım. Bunun zamanının gelmediğini düşünmüştüm. Ne de olsa doğru bilgiyi doğru zamanda vermek bizim bu ajansta yaptığımız sanatın sırrıdır.

Bir hafta sonra, tahmin ettiğim gibi, Nick beni yeniden aradı, bu kez bir pazar gecesi sabaha karşı 3'te, ırmak manzaralı, yirmi dört saat güvenlik hizmeti olan apartman dairesinden. Elektronik giriş kapısının hemen dışındaki kulübesinde bütün gece oturan bekçi besbelli Nick'e yeterince güven vermemişti.

"Tom? Şey... İyi değilim."

Derhal bir taksiye atladım, aslında keşke o kadar aceleci davranmasaydım. Nick üzerinde iç çamaşırıyla açtı kapıyı. Göğsü hâlâ İspanya tatilinden kalma bronzdu. Gözleri yaşlı, güzel bir adam.

"Yıldız tozuyuz biz, Tom."

"Almeria'dayken söylemiştin bunu."

Ona yapacak bir iş vermenin iyi olacağını düşündüm ve bize sert sade kahve yapmasını önerdim. Durum göz önüne alındığında, gayet sakın ve rahattı. Evet, espresso cezvesini gazın üstüne koyarken elleri titriyordu ve bana garip sorular sorarken gözleri tavanda dolanıyordu.

"Adın nedir? Harflerini tek tek söyler misin bana?"

"T-h-o-m-a-s."

Nick kaşlarını çatı.

"Yok. Hayır. Şey. Benim adım nedir demek istedim."

"Senin adın Nikos."

Müthiş bir ıstırapın Nick'in içinden aktığını ve zaten dolu olan gözlerini doldurduğunu görüyordum.

Masada oturup gereğinden çok fazla sigara içerken, o da düzenli, paslanmaz çelik mutfağında fincan bulmak için etrafa bakınıyordu.

Nick nihayet oturduğunda ter içindeydi.

“Çok kötü bir gece geçirdim, Tom.”

“Nasıl kötü?”

“Devamlı annemi görmeye gitmem gerektiğini düşünüyorum. Sürekli sesini duyuyorum.” İnce, çatlak bir kadın sesi taklit etmeye başladı. “Bu mevsimde Devon çok harika. Salcombe’daki o sevdiğin barda pavuryalı sandviç yeriz.”

Nick’in annesi Devon’da yaşamıyor. Yerel bir ilkokulda öğretmen yardımcısı olduğu Kentish Town’da oturuyor. Söylememe gerek yok, benim annem Salcombe’da yaşıyor ve yapayalnız geçirdiği yıllar boyunca giderek sempati duyduğu diğer dullarla birlikte Fisherman’s Arms’ta pavuryalı sandviçler yememiz için sürekli ısrar ediyor. Onlarla beraber oturuyorum, hayatlarındaki tek erkeğim, şık takım elbiseli, incecik bir insan enkazı. Onlar ise bu arada havadan sudan, televizyondaki dizilerden ve artık öğretmenlerin benim gibi takım elbise giymemelerinin ne kadar berbat bir şey olduğundan söz ediyorlar. Tabii ki annemle benim çocukluğumu konuşamayız, bu yüzden İngiltere’de onun anlayacağı İngilizcenin yok oluşunu konuşmak daha iyi. Bu buluşmalarda hep evrak çantam yanımda olur ve her fırsatta açık havada bir fırt konyak içebilmek için sıvışıırım. Ne zaman annemi ziyarete gitsem sinirlerim tepeme çıkar.

“Sinirlerin tepene çıkmış senin, Nick,” dedim, egzamadan kabuk bağlamış elimle esmer ensesini okşayarak. “Bir de bana sor,” diye inledi.

Birkaç dakika nezaketle sustum, ama ben de heyecanlanmıştım. Nick bir şekilde benim hayat hikâyemi sahiplenmişti. Benim yerime o çeksin tercih ederdim açıkçası. Doğrusunu isterseniz onun bu sıkıntılı hallerine şahit olmak beni müthiş rahatlatmıştı. Çayirlara kaçtığım o öğleden sonranın hikâyesini daha ayrıntılı anlattım.

“Sekiz yaşındayım... Britanya’nın metrik sisteme geçtiği, John Lennon’ın ‘Imagine’ şarkısını yazdığı yıl. *Otomatik Portakal* filminin gösterime girdiği ve benim delirip babama saldırdığım yıl...” Sekiz yaşındayken babamın üstüne elimde mutfak bıçağıyla koşarkenki halimin tablosunu açık seçik gözler önüne serdim. Ona koskoca bir askeri alt etmek için çok ufak tefek olduğumu ama öğretmenimin bana yardım ettiğini anlattım. Ne de olsa öğretmenlerin yapması gereken şey budur – öğrencilerine yardım etmek. Sarı saç örgüsü beyaz bir kurdeleyle bağlanmıştı. Narin bir zincirin ucundaki altın haç iki göğsünün arasında parlıyordu. Süt ve biçilmiş çim kokuyordu, ben onun buzağısıydım. O babamı bir güreş hareketiyle yere yıktıktan sonra, gözleri bana yapmam gerekeni söyledi. Bıçağı kaburga kemiklerinin arasına sapladım.

Ve sonra öğretmenim çayirlara koştu.

Babam mutfakta hareketsiz yatıyordu.

Ve ılık idrarım bacaklarımın arasından aktı.

Ya babam birdenbire kalkıp beni kovalarsa?

Nick'e olayı şöyle anlattım:

"Bir cam kutunun içinde sergilenen kelebeğin aniden canlanıp toplu iğne hâlâ bedenindeyken üstüne doğru uçtuğunu hayal et."

Nick kafasını iki yana salladı ve tıraşı gelmiş yanaklarını parmaklarıyla çekiştirdi.

İşte o zaman yalnız olmadığımızı anladım. Dairede birisi daha vardı. Koridorda bizi dinliyordu. Nick'in açık mutfağından gördüm onu. Uzun siyah saçlı, kısa boylu, pijamalı bir kadın, paltom kolunda bana doğru yürüdü.

"Demek Tom Banbury-Mines sizsiniz."

Paltomu kucağıma fırlatıp Nick'e Yunanca bir şey söyledi. Nick kafasını iki yana sallayarak inledi.

"Bu kız kardeşim Elena."

Nick kalktı ve banyoya girip gözden kayboldu. Duştan gelen su sesini duyabiliyorduk.

Elena bana o kadar yakın duruyordu ki, pijamasının deseninde aylar ve güneşler olduğunu fark ettim. Otuzlu yaşlarındaki bir kadın için biraz çocukçaydı.

"Size kardeşim hakkında bir şey söyleyeceğim, tamam mı?"

"Tamam."

"Babamın kulağı ağrırsa, Nikos da kulak ağrısı çeker. Ben bronşit olursam, Nikos da olur. Annem ağlarsa, Nikos da ağlar. Bereket versin hiçbirimiz deli değiliz, değil mi?" Bana kapıyı gösterdi. "Kardeşimle ben ilgileniyorum, siz evinize gidebilirsiniz. Size bir taxi çağırayım mı, Bay Para Kesesi?"

Ajansımızın cömert sağlık sigortası sayesinde, Nick'in kaldırıldığı hastane akıl hastanesinden ziyade dengesiz zenginler için bir kaleyi andırıyordu. Hatta Abbey tesisinin, yosun kaplı durgun sularında sürekli uyku halinde gibi duran iki tane kuğu olan bir kale hendeği bile vardı.

İki son derece çekici kadın doktor, bir parti konuğundan diğerine kokteyl sigaraları taşıyormuş gibi parmaklarının arasında tuttukları şırıngalar taşıyorlardı. Porsche'mi neredeyse boş otoparka bırakırken, acaba doktorlar Nick'i sakinleştirdikleri gibi bu kuğuları da sakinleştiriyorlar mıdır diye merak ettim. Nick'in iki kolundaki gök mavisi damarlarından sinir sistemine yüklü dozlarda renksiz sıvı zerk ediyorlardı. Doktorların bu sıvıları dünyevi yaşamlarının dertlerini unutturmak için, unutkanlık ırmağı Lethe gibi, kale hendeğinin suyundan aldıklarını düşünmek hoşuma gidiyordu. Nick'in elini elime aldığımda pek çok yıldan beri ilk kez huzurlu ve sakin hissettim kendimi.

Maalesef kız kardeşi de yatağının başındaydı. Elena bana nazik davranmak zorundaydı çünkü Abbey tesislerinin, aşırı ısıtılmış penceresiz kurumlardan daha iyi olduğunu biliyordu. O yatağın sağ tarafında oturuyordu, ben de sol tarafında. Nick ikimizin arasında, başı iki beyaz yastığın üstünde inlerken, kız kardeşini bir bekçi köpeği olarak düşünmeye başladım. Her halükârda rüyalarımda böyle görünüyordu, çoğu kez üç başlıydı, bana görevinin hastayı korumak olduğunu söylüyordu. Doktorlar kız kardeşinin olmadığı nadir zamanlarda beni Nick'le yalnız bırakıyorlardı, ama bir gün Elena ona annesinin pişirdiği bir yemeği getirip de yediğini izlemek için yanında

kaldığında, Nick birdenbire benim sesime benzer bir sesle konuşmaya başladı.

“Sekiz yaşımdayım... Britanya’nın metrik sisteme geçtiği, John Lennon’ın ‘Imagine’ şarkısını yazdığı yıl. *Otomatik Portakal* filminin gösterime girdiği ve benim delirip babama saldırdığım yıl...”

“Nikos?” Elena Yunanca bir şey mırıldandı ve eliyle kardeşinin ağzını kapatmaya çalıştı ama o silkinip kurtardı kendini. Kelimeleri benim kelimelerimdi ve ben konyağa batmış bir esrimeyle dinliyordum.

“Bu, çayırlara kaçtığım yıldır. Hollandalı mürebbiyem dizüstü çökmüş mantar topluyordu. Bana şöyle diyordu... ‘Ah, elinde bir bıçak var. Mantarları kesmek için kullanabilir miyim onu?’ Titriyorum. O da bana, ‘Kalp atışların nasıl bugün?’ diye soruyor.

“Kalp atışlarım her bir yana atlayıp zıplıyor, *danke*.”

“Yanağımı öpüyor ve öpücüğü ısırma gibi. Öyle bir aşk ısıırığı ki, onun sütümsü kollarında ölmek istiyorum. Örgüsünün ucundaki beyaz kurdeleyi çözmesini ve altın saçlarının beni kefen gibi sarmasını istiyorum. Bana, ‘Bir gün seni Hollanda’ya götüreceğim,’ diyor. ‘Hollanda’da biz çocuklara iyi davranırız. Özellikle benim anne ve babamın doğduğu ve pek çok mantarın yetiştiği Limburg’da. Evet, seni Arcen’deki şato bahçelerini görmeye götüreceğim.’

Elena onu susturmam için yalvardı bana, ama onu duymazdan geldim. Nick’i doldurmam gerekiyordu. Ona daha çok bilgi vermek istiyordum. Hollandalı öğretmenimin yumu-

şak elinde İncil'i, beyaz deriden topuklu ayakkabılarıyla mahkemedede dimdik durup jüriye ayrıntılı olarak (parmaklarımla kulaklarımı tıkaştım), babamın beni nasıl dövdüğünü ve annemin nasıl başını öbür yana çevirdiğini anlattığını bilmesi gerekiyordu. O zaman neler hissetmişsem, Nick'in aracılığıyla yeniden hissetmeye ihtiyacım vardı çünkü şimdi hiçbir şey hissetmiyordum; ama birden iki kadın doktor çıkagelip kontrolü ele aldı. Nick'in ayakucundaki dosyaya örümceğimsi siyah mürekkeple okunaksız bir şeyler yazarken, odayı terk etmemi istediler.

* * *

Arabayla eve dönerken geleceğe dair çok uzun zamandır olmadığım kadar iyimser olduğumu hissettim. Annem havaların nasıl olduğunu sormak için cep telefonumdan aradığımda, durabileceğim bir yere park ettim ve aramızda 'olaylar' olarak adlandırdığımız şeyler için endişe etmemesini söyledim. Hatta onca yıl önce benimle ilgilenmesi için tuttuğu Hollandalı eğitimcinin adını hatırlayıp hatırlamadığını sordum. Bu konuyu düşünürken benzinin attığını hayal edebiliyordum. Uzun, ıstıraplı bir sessizlikten sonra, "Cornelia," diye fısıldadı. "Evet, adı Cornelia'ydı. Korulukta mantar toplamayı severdi. Sen ona Cokkie derdin."

Nick'e bu yeni bilgiyi vermeyi kafama not ettim. Demek Cornelia Cokkie idi. Tabii önce bekçi köpeği kız kardeş engelini aşmam gerekecekti.

Elena genellikle çarşamba günleri hastaneye gelmezdi, bu yüzden esas ziyaret günümü çarşamba yapmaya karar

verdim. Nick'i tesisin arazisinde yürüyüşe çıkartıyor ve eksik kalan bilgileri tamamlıyordum. Odasına girdiğimde Nick robdöşambr giymiş, bir koltukta oturuyor ve televizyonda bir Laurel-Hardy filmi izliyordu. Terlik yerine pabuç giydiğini ve takım elbisesi ile birkaç derginin dolabından yok olduğunu fark ettim. Neşeyle el sallayıp kantinden bir bardak çay getirmemi rica etti.

"Tabii," dedim gülümseyerek. "Yanında birkaç tane de çöreğe ne dersin?" Abbey'nin kantininde ev yapımı kremalı çörekler bulunurdu, kaç kere onunla paylaşmıştım bunları, hatta bir keresinde küçük bir çocukmuş gibi, çöreğine ben sürmüştüm çilek reçelini.

Kantin bomboş gibi duruyordu. Duvarda bir saat yüksek perdeden tik-tak ediyordu. Tezgâha doğru yürüdüğüm (fena halde sigara içmek istiyordum) ve içinde kurabiyelerin meyvelerle eşleştirildiği (üzerlerinde birer dilim portakal olan iki zencefilli kurabiye ve birer dilim kivi olan iki fındıklı kurabiye) beyaz plastik tabaklar arasında çörek aradığım sırada birisinin bana seslendiğini duydum.

"Thomas. Gel yanıma otur."

Elena benden önce gelmişti kantine. Hatta en uç köşedeki yeşil deri kaplı iki koltuğun üstüne paltosunu atmıştı, benim gelmemi bekliyormuş gibi. Bir çaydanlık çay ile iki dilim peynirli kek bile almıştı. Onun yanına oturmak zorunda kaldım, bu gizemli ama sert kız kardeşle yalnız kalmaktan hafifçe tedirgin olmuştum. Genel olarak Nick'in iyileşmesinden söz ettik ama besbelli benimle konuşmak istediği konu bu değildi.

"Kardeşime neden bu kadar bağlısın Tom?"

Elena kekin üstündeki vişneleri kaşıkla çıkardı, her zaman-
kinden daha rahat görünüyordu.

“Tam olarak bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Sadece kardeşin özel bir insan olduğunu düşünüyorum.”

“Bayağı içki kokuyorsun,” dedi Elena, öne doğru eğilerek. “Sarhoşsun, değil mi?”

“Evet, sarhoşum.”

Elena kafasını toplamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı. Açık mavi yaldızlı far sürmüştü ve gözkapakları bu ışıktaki parlıyordu. Gözlerini açtığı anda dostane tavrı yok olmuştu. Hemen anladım ki mesele benim boyumu aşan sularda olmam değil, Elena’nın derin sularda yanım sıra yüzmesiydi.

“Doktorlar kardeşimin buhran geçirdiği kanısındalar.”

Gülümsemeye çalıştım.

“Kardeşin çok hasta.”

Öne doğru eğildi.

“Evet. *Senin yerine acı çekiyor.*”

Elena peynirli kekin kırıntılarını dudaklarından yaladı ve pencereden dışarıya, otoparktan ayrılmakta olan koyu renk camlı siyah Jaguar’a baktı. Araba hendeğin kenarında açmış gelinciklerin yanında birden stop etti – sonra da bir zıplamayla yeniden çalıştı. Bu bile karanlık sularda sürüklenen kuğuları uyandırmadı.

Elena bakışlarını bana çevirdi.

“Ailem için çok zor bu durum. Kardeşimin çok güçlü bir empati duygusu var... ama sizin problemlerinizi Nikos’un bilmediği türden problemler değil.”

“Evet,” diye yanıtladım ciddiyetle. “Bunu anlayabiliyorum.”

“Onun çocukluğundaki problemler, babam faturayı ödeyemediği için elektriğin kesilmesi gibi problemlerdi. Hiçbir zaman Hollandalı bir mürebbiyesi olmadı. Holloway Road’da bir devlet okuluna gitti.”

Kendime bir fincan Earl Grey daha koydum, annemin satmayı reddettiği aile evinin on iki odasından birinde yalnız başına içtiği çaydan.

“Evet. Onu işe alırken özgeçmişini okumuştum Elena.”

Kadın doktorlardan biri kantine girdi ve duvardaki Sigara İçilmez levhasına karşın bir sigara yaktı.

Dr. Agnes Taylor, Nick’in ilaçlarının çoğuna karar veren ve onun meşguliyet terapisini denetleyen doktordur. O sırada aldığı madensuyu şişesini sallayarak selamladı Elena’yı.

“Taksi geldi. Her şey yolunda.”

Elena başını salladı.

“Geçerken gördüm, teşekkürler.”

Bu konuşma anlatılmaz derecede midemi bulandırdı. Otoparktan çıkan Jaguar hafifçe ürpertmişti beni. Füme camların ardından Nick’in bana el salladığını hayal mi etmiştim?

Dr. Agnes Taylor bana baktı ve gülümsedi.

“Bugün nasılsınız Tom?”

“Kalp atışlarım bugün çok iyi, teşekkür ederim.”

“Kalp atışlarınız mı? Eh bu da çok iyi, iyi olması yani, değil mi?”

Sol bileğime bir şey bastırıyordu, Dr. Taylor’ın iki parmağını nabzıma koyduğunu fark ettim, parfümü peynirli kekin şeker ve krema kokusuna karışıyordu.

“Burada, Abbey’de biraz dinlenmek size iyi gelecek Bay Banbury.”

“Tabii,” diye yanıtladım. Aslında ağızımdan çıkan ‘Bittabi’ idi. Bu benim sınıfımdan kişilerin tabii deme tarzıydı.

“Bittabi!”

Elena gittikten bir saat sonra, alnım egzamadan pençe pençe olmuştu; günün herhangi bir saatinde yüzümü alev alev bir gün batımına dönüştürebilen yirmi dört saatlik psikosomatik hava.

* * *

Ah. Neredeyim? Şimdi olduğum yere gelmek için zamanı ileri sarmamız gerek.

Yeniden kendi yatağımda oturmak ne kadar güven verici. Ağzına kadar dolu bir yumurtalıktan konyak yudumlamak ve gündeğümünde Londra’ya göz atabilmek. Sabahın erken saatlerinde sükûneti delen araba alarmları, Abbey’nin panik halindeki sessizliğinden sonra iç ferahlatıcı geliyor. Yolun karşısındaki seyyar çiçekçinin sahibi kadın günlük sergisini kuruyor. Zambaklarının saplarını küçük bir çekiçle eziyor ve gümüş rengi su kovalarına koyuyor. Şimdi saat sabahın altısı. Diş fırçası kullanamayacak kadar sarhoşum. Yüzüme su çarpmayacak kadar sarhoşum. High Street’teki McDonald’s’a kadar gideceğim. Orada formika sandalyelere sabah erkenden oturan kadın ve erkekleri gördünüz mü hiç? Kahvaltı yapanları? Artık kızgın değiller, sadece sersemlemişler. İlaçlar onları

bitirmiş. Çıtır çıtır patates mücverlerine çatalla dalarlar. Kamışlardan tatlı çilekli süt emerler. Gözlerindeki ifadeyi gördünüz mü? Yüz adalelerinin yere sarkışını? Korkmayın. Hepimiz bir zamanlar bir yıldızın ocağında dövülmüş atomları soluyoruz. Onların içinde sizin hayatınızdan kırıntılar var ve onların hayatı da sizin içinizde. Size ne dediklerini duyuyor musunuz?

Günaydın diyorlar.

YASTIK SOHBETİ

“İnsanlar neden geceleri bu kadar susamış oluyorlar?”

Pavel’in kollarında yatan Ella, buzlu suyundan bir yudum alıyor ve otel odalarının dışındaki holde bulunan meşrubat makinesine atılan bozuk para seslerini dinliyor. Teneke kutuların tepelerinin koparıldığını ve insanların ilk üç yudumu içtikleri sıradaki garip, yoğun sessizliği duyabiliyor.

“Bazen gece boğuluyormuş gibi olursun,” diye yanıtlıyor Ella. “Yakınında bir yerde içecek bir şey olmasını istersin, her ihtimale karşı.”

“Sen boğulur gibi olmuyorsun, değil mi?”

“Hayır. Boğulur gibi olmuyorum.” Adamın parmaklarını öpüyor.

“Biliyor musun, küçük bir kızken o kadar hafıftım ki, babamın elinde ayakta durabiliyordum ve o da beni tavana kadar kaldırırdı.”

Pavel ona sigarasını uzatıyor. Ducados. *Autentico Tabaco Negro*. Ucuz bir İspanyol sigarası, ikisi de seviyor bunu; özellikle de temiz beyaz keten çarşafı, baharda battaniyelerin hiç yeterli olmadığı otel odalarında seks yaptıktan sonra.

Daha önce, Barselona’daki son gecelerini Ramblas’ta bir aşağı bir yukarı yürüyerek geçirmişlerdi. Arada durup, çam ağaçlarının altında bir camlı tezgâhta satışı çıkmış dört gri tavşana bakmışlardı.

“Bunu yer miydin?” diye sordu Ella, grubun bebeğinin kulaklarının arasındaki ince yumuşak hattı parmaklarıyla okşarken.

“Tabii. Ben Çek’im. Biz Çinliler gibiyiz, hareket eden her şeyi yeriz.”

Kaldırımında turuncu bir battaniye üstünde mücevher satan uzun boylu bir Kuzey Afrikalı dikkatlerini çekmek için hişt hişt dedi ve sonra da onlara (alçak bir fısıltıyla) esrar satmayı teklif etti. Ella esrar yerine yakutlu bir saat aldı ve Pavel’e saati söyledi.

“Saat dokuz olmuş. Hadi yemek yiyelim.”

Çevrelerindeki insanlar mesailerini bitirip işten çıkmışlardı ve şimdi kaldırımlardaki lokanta masalarında köfteler, *calama-*

res ve tortilla tıkınıyorlar, ellerini her birinin üstünde *Gracias Por Visita* yazılı olan kâğıt peçetelere siliyorlardı.

“Neden insanlar ‘seni seviyorum’ sözünü hep üzgün bir sesle söylerler?” Pavel altın dişini gösteren özel biçimde gülümsüyor.

“Hiçbir zaman anlamamışımdır nedenini,” diye yanıtlıyor Ella.

Soyadı. Adı. Uyruk. Doğum tarihi. Cinsiyet. Doğum yeri. Veriliş tarihi. Bitiş tarihi.

Eskiden Çekoslovakya denilen yerde doğmuş olan Pavel’in iki tane pasaportu var. Jamaika’da doğan ama üç yaşından beri Birleşik Krallık’ta yaşamış olan Ella’nın Britanya pasaportu var. Boyu ancak yüz elli santim ve saç ayrımı keçe uçlu kalemle çizilmiş kadar düzgün olan havaalanı görevlisi belgelerine baktığında kaşlarını çattığı zaman, pleksi bölmenin diğer yanında Ella ve Pavel’in yürekleri daha hızlı çarpmaya başlıyor. Ya nereli olduklarını açıklamalarını isterse? Ne yanıt verirler? “Azıcık oralı, birazcık buralı.” Parlak gözlerini yüzlerine düşmanca dikmiş küçük adam için yeterli bilgi olur muydu bu? Görevli sonunda başını sallayıp nihayet pasaportlarını geri verince, doğruca gümrüksüz satış mağazasına gidiyorlar. Pavel, Ella’ya kendisinin en sevdiği parfümü almak istiyor. Yivli cam şişede satılan parfüm ona eski moda Avrupai otellerin mermer döşemelerini ve kadife kanepelerini anımsatıyor. Hani şu, aydınlıktan ziyade karanlık olan otellerden, kristal avizeleri yabancılarla flört etmeye elverişli, sadece birkaç geceliğine yatak paylaşılacak bir yuva olan, içinde uyumaktan çok seks

yapılacak yatakları olan oteller. Satıcı kıza kredi kartını uzatıyor ve parfümü hediye paketi yapmaya zahmet etmemesini, çünkü on iki dakika sonra 24 numaralı kapıyı bulması gerektiğini söylüyor. Ella teşekkür etmek için onu öptüğünde bunun acı-tatlı bir öpücük olduğunu biliyor. Ertesi gün Dublin’de bir mimarlık firmasında mülakatı var ve işe alınırsa, ondan uzakta yaşaması gerekecek.

Bir başka havaalanı. Bir başka ülke. Bir başka otel.

Pavel sola dönüyor ve Dublin’de Trinity College’ın tam karşısındaki, gayet aşına olduğu bara girip bir Arjantin Guinness ısmarlıyor. Mülakatın felaket geçtiğini tahmin ediyor. Ne zaman firmanın Japon yöneticisinin, küçük ayaklarında parlayan siyah pabuçları olan adamın sorduğu bir soruyu yanıtlasa, Bay Kymoto gözlerini indiriyordu.

Pavel sigaralarını arıyor ve ezilmiş bir paket Ducatos buluyor. Paketin içinde bir tek kırık sigara olduğunu gördüğünde, yakındaki bir masada yalnız oturan bir kadın kendi paketinden bir tane ikram ediyor.

“Teşekkür ederim.” Kafasını Bay Kymoto’yu tavlayamamış olmasına takmış olduğu için, kadına bakmadan alıyor sigarayı.

“Nerelisiniz?”

“Cesky Krumlov.”

“Neresi?”

Önce kadının okuduğu dergiye, sonra da yüzüne bakıyor. Güzellik sinir sistemini şoka uğrattır diye düşünüyor, kadın ona çakmağı uzatırken, özellikle de adam bunu beklemiyorsa. Cam yeşili gözleri ve tam da sevdiği gibi, başının üstüne ge-

lişigüzel toplanmış kestane rengi saçları beklemezken. Kadın ona County Cork'ta büyüdüğünü, ama şimdi bir tiyatronun gişesinde çalıştığını söylüyor. Gayet iyi, diyor, gerçekten hiç de kötü değil, tiyatrodaki telefonları yanıtlamak tüm gün bir büroda telefon başında olmaktan daha iyidir; oyuncularla tanışma fırsatı oluyor ve bütün şovları bedava izleyebiliyor. Ama arkadaşlarını özlüyor. Pavel de arkadaşlarını özlüyor olmalı, hmm, neresiydi, Cesky Krumlov, değil mi? Pavel omuz silkiyor.

Japon patrona saygısızlık yaptığını biliyor ama neden olduğunu bilmiyor. Önemli bir kabahat miydi yoksa önemsiz mi? Çek Cumhuriyeti'nden ayrılırken, Polis Müzesi tadilat için kapanmadan önce gezdiği son serginin adı 'Yol ve Trafik Kanun İhlalleri' idi. Bazıları önemli bazıları da önemsizdi, ama nedenlerini anımsamıyordu.

Sabah, Pavel yeni âşığının saçlarını okşuyor, beyaz ince bacakları kadının daha dolgun çilli bacaklarına sarılmış. Kadının yatak odasının duvarına raptiyeye tutturulmuş bir erkek fotoğrafına göz atıyor, kendisine benzeyen, ama kesinlikle başka biri olan bir adam. Resimdeki adamın gözlerinde aşka dair öyle bir şey parlıyor ki, Pavel'i utandırıyor.

"Grafton Caddesi'ne gidelim mi kahve için?"

"Kahvaltı istemez misin?" Kadın yorgun ve yavaş hareket ediyor, güne başlamayı ağırdan alıyor.

Başını iki yana sallıyor Pavel. Kahvaltı paylaşmak bir yabancıyla sevişmekten daha fazla yakınlık gibi geliyor. Pavel doğrudan havaalanına gitmek istiyor ama bunu şu uzun kıvrıkcık saçlı, cam yeşili gözlü kadına nasıl söyleyeceğini bilmiyor.

“Uçağımı kaçıracağım,” diyor.

“Tekrar buluşmak ister misin?”

“Evet.” Pavel başını eğip çıplak ayaklarına bakıyor. “Ama, şey, Londra’da bir kız arkadaşım var.”

Pavel taksi şirketinin telefon numarasını isteyince kadın gülümsüyor ve taksi yerine helikopter çağırmasını öneriyor. Sonra Pavel bütün avrolarını harcadığını ve taksi şoförüne para veremeyeceğini fark ediyor. Yanında sadece 20 İngiliz sterlini var. Kadın arkasını dönüp kendisine kahve yapmak için mutfak tarafına doğru gözden kayboluyor. Aynı anda Pavel’in telesekreterindeki mesaj Ella’nın dün gece anahtarlarını kaybettiğini söylüyor. Ella’nın sesi stresli geliyor. “Evime giremiyorum.”

“Buldun demek anahtarlarını.” Pavel’in sesi farklı geliyor. Boğuluyormuş gibi geliyor Ella’ya.

“Başka biri buldu.”

“Nerede?”

“Kitapçada düşürmüştüm.”

“Kim bulup verdi?”

“Orada çalışan Fransız adam. Bir de baktık ki tıpatıp aynı pabuçlar giymişiz.”

“Ne tür pabuçlar?”

“İskoç dans ayakkabıları.”

“Kıskandım.”

“Ama sen Dublin’de bir macera yaşadın.”

“Kasten değil,” diyor Pavel. “Macera yaşamak için çıkmadım yola.”

Ella yürüyüp gidiyor. Herhalde, diye düşünüyor Pavel, onunla aynı pabuçları giyen Fransız onu kitapçada bekliyordur. Eurostar ile Paris'e gitmelerini önerecek, doğruca Gare du Nord'a; ve tabii ki, Paris'i keşfetmenin en güzel yolunun tıpatıp İskoç ayakkabılarıyla şehirde yürümek olduğunu söyleyecek ona. Setli Paris parklarını gösterecek ona, sekizgen havuzlarını ve her ağacın altında öpüşecekler, daha sonra Marais'de bir otele götürecektir onu ve orada Ella hayatının en heyecanlı seksini yaşayarak cezalandıracak Pavel'i. Gerçekten de Ella işten arıyor onu ve gömleklerini bavuluna koyup evi terk etmesini söylüyor. Sonra telefonu tekrar çalıyor. Bay Kymoto Dublin'den arıyor. Pavel'e fikirlerini beğendiklerini, niteliklerinin mükemmel olduğunu, ama maalesef onun uzun vadede şirkete bağlanabileceğini sanmadıklarını söylüyor.

"Buradan taşınmayacağım."

"Biliyorum."

Pavel yatağın kendi tarafında yatıyor ve kız arkadaşı ona dokunmasına izin vermiyor. Bir süre sonra Ella, Pavel'e dönüyor ve at kuyruğunu adamakıllı sertçe çekiyor.

"Rezil derecede komik görünüyorsun."

"Biliyorum."

"Kes şunu."

"Kesemem."

"Başka biri olmanı istiyorum."

"Kim olmamı istiyorsun?"

"Müşfik ve bilge olmanı istiyorum. Çocuklarını seven bir baba olmanı istiyorum. Ebediyen bana özen göstermeni ve sa-

dık olmanı istiyorum. Beni her zaman beğenmeni, bana saygı duymanı ve hayran olmanı istiyorum, daha olgun ve kendine güvenli olmanı istiyorum.”

“Ama değilim,” diyor Pavel. “Baba değilim. Pek bilge de değilim.”

“Biliyorum,” diyor Ella ve sırtını dönüyor ona.

Pavel’in elleri sadece beyaz değil. Katolik aziz heykellerinin yontulduğu sumermeri beyazı. Ella’nın babasının geniş, koyu kahverengi elleri vardı. Ama bilge değildi. Bir gece evden ayrıldı ve neden gittiğini annesine söylemek için hiçbir zaman dönmedi. Başka bir yuva kurmak ve başka çocuklar yapmak için ayrıldı, sonra o yuvayı da terk etti. Babasının çok yuvası oldu ama hiçbir yuvası olmadı. Babası bilge değildi. Sadece elleri. Elleri güçlüydü ve bir bakıma bilgeydi. Babası onu kucakladığı zaman, Ella onun sevgisini hissedirdi. Üç yaşındayken Ella onun ellerinde ayakta dururdu ve babası onu tavana kaldırırdı.

“Gel yürüyüşe çıkalım.” Pavel, Ella’nın ensesini öpmeyi göze alıyor.

“Thames kıyısından şu Portekiz yerine yürüyüp orada bir kahve içeriz.”

Ella eğilip ayakkabılarının bağlarken Pavel gözünü diyor pabuçlara. Bir kadının erkek ayakkabıları olması epey sıradışı. Özellikle İskoç dans pabuçları, çapraz bağcıklı erkek pabuçları. Thames nehrinin kaldırım taşı döşenmiş kıyısında yürüyorlar, sessiz ve soğuk, bir yandan iki devasa sanayi mavnası petrollü ve dalgalı suda sallanırken, gayda çalan bir sokak çalgıcısını dinliyorlar.

“Bak, bu adam da senin pabuçlarının aynısını giymiş.” Pavel sokak çalgıcısını gösteriyor. Şimdi gülüyor ve Ella’nın elini sıkıyor. “Bu tür pabuçlar çok sıradan olsa gerek.”

“Değiller aslında,” diye yanıtıyor Ella, gülümsememeye çalışarak. “Bir kadının erkek dans ayakkabısı giymesi ve bir kitapçının da aynısını giydiğini görmesi hiç de sıradan bir şey değil. Özellikle onun da benim de İskoç olmadığımız düşünülürse.”

Portekiz kahvesine giriyorlar, sahibinin geçen hafta doğan ve şimdi müessesenin yıldızı olan yeni bebeğini öpüyorlar.

Bebek kucağına verilince, “İyi akşamlar prenses hazretleri,” diyor Pavel.

Daha sonra, yürümeyecek kadar yorgun olduklarından otobüs durağında beklerlerken Pavel Dublin’deki işe alınmadığını söylüyor. Dublin kelimesi Ella’yı geriyor ve ondan uzaklaştırıyor. Pavel boğazını tutuyor. Her şeyden çok bir bardak su istiyor.

“Sen hiç havaalanında şöyle garip bir hisse kapıldın mı? Hani panik halinde ne yapacağını bilmediğin bir an! Bir ekranda kalkışlar diğerinde inişler ve o anda hangisi olduğunu bilmediğin. Geliyor muyum yoksa gidiyor muyum diye düşündüğün?”

Ella kaşlarını çatıyor, otobüsün gelmesi için bakınıyor.

“Neden söz ettiğini bilmiyorum.” Ella’nın sesi birden öfkeli. “Kalacak mı yoksa gidecek mi olduğunu bilmediğini mi ifade etmek istiyorsun? Bana bunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Dublin işine üzüldüm,” diye mırıldanıyor Pavel, Ella’nın kahverengi düşman kulağına.

Otobüs geliyor ve biniyorlar, bozuk paralarla uğraşarak. Aralarının düzelip düzelmediğini bilmeden, kaşkollu, şapkalı ve paltolu diğer yolculara bakıyorlar. Bazıları teneke kutulardan gazlı soğuk içecekler içiyor. İçeceklerini dudaklarına götürüyorlar, gözleri yarı kapalı, sıvıyı yutarken gergin ve yoğunlaşmış, kutuyu yeniden dudaklarına götürmeden bir an durup nefes alıyorlar.

MAĞARA KIZI

Ablam Cass, kalp biçimindeki buzların hayatını değiş-tireceğine inanıyor. Cass bir Taş Devri kızı. Antik çağlar-daki insanların dansın yağmur getireceğine inandıkları gibi, kalplerin ona aşk getireceğini umut ediyor. Ablam bütün o atmosfer şeylerini de yapıyor: Evin bütün ışıklarını söndü-rp, Tesco'dan aldığı gece lambalarıyla yatak odasında sahte ayışığı yapıyor. Bir süre sonra kendisine Pina Coloda dediği bir şey yapıyor (bir tür çırpılmış tatlı süt), yatağına yatıp bir CD dinleyerek ağlıyor. Küçük bir gümüş rengi diskin onu bu derece etkileyebilmesine inanmak g. Cass başka bir yerde olmak istiyor. Burada olmayan cennet hayalleri esir almış onu ve mutluyum diye beni cezalandırmak için, saçlarını sımsıkı

örüp kökünden kesti. Eskiden açık alanlardan korkardım, en korkutucu olanın iç mekânlar olduğunu anlayıncaya kadar.

Geceleri damlara ve duvarlara yerleştirilmiş uydu alıcıları özenli bahçelere hortlağımsı gölgeler düşürüyor. Son zamanlarda vahşi hayvan kafaları biçimindeki bronz kapı tokmaklarına bayılıyorum: aslan başı, kaplan başı, yılan. Bunlar bana mağara adamı ikonları gibi geliyor, burada yaşayan bankerlerin, dişçilerin ilahi güçlerle temasta kalma yolları. Bazen yeni fidanlardan birinin altında dümdüz yatıyorum çakıllı toprağa ve bedenime elektrik yüklendiğini hissediyorum. TV tekrarları. CD çalıcılar ve video kiralamaları, kişisel bilgisayarlar, mikrodalgalar, bulaşık makineleri ve saç kurutma aletleri. Bana heyecan veriyor çünkü dünyanın çok yaşlı olduğunu biliyorum. Geceleri, bazen ilk çağlardan birinin gelip beni televizyon karşısında titreyerek oturmuş, hazır kızarmış tavuk yerken bulduğunu hayal ediyorum. Bana taş yontmayı öğretir, bense ona ne öğreteceğimi bilemem çünkü antibiyotik yapmasını bilmiyorum.

Sonra bir gece Cass bana sırrını söyledi. Kendi sırrını benim beyaz-oğlan omuzlarıma yükleyip rahatladı. Cinsiyet değiştirmek istediğini söyledi.

“Nasıl, erkek olmak için mi?”

“Hayır, kadın olmak için.”

“Ama sen zaten kadınsın.”

“Başka tür bir kadın olmak istiyorum.”

“Ne demek bu, Cass?”

“Neşeli olmak istiyorum,” diye başlıyor ve daha şimdiden alnındaki endişe çizgileri belirginleşiyor. “Tüy gibi hafif

olmak istiyorum.” Ablam yeni fidanın altında fısıldayarak söylüyor bunları. Onun mahzun kız nefesi başımı döndürüyor. “İlk olarak mavi gözlerim olsun istiyorum, püf noktası bu. Mavi gözler en harika, en seksi, en muğlak gözlerdir. Benim mavi gözlerim çekip gidecek, ama aynı zamanda fena halde var olacaklar.” Cass ‘fena halde var olacaklar’ dediğinde midem bir heyecan dalgasıyla kasılıyor. Bir süre tırnaklarını kemiriyor, sonra da, “Yalandan kadın olmak istiyorum,” diyor.

Burada çakılların temiz ve kedilerin iyi beslenmiş olmasından memnunum. Kasapların hayvanların organlarını gümüş tepsilerde teşhir etmelerinden nefret ediyorum.

Cass konuşmayı sürdürüyor, gözleri sımsıkı kapalı ve sokak lambasının ışığı kırpık siyah saçlarında oynuyor. Ameliyatı yapacak bir cerrah buldum, diyor dümdüz bir sesle ve ben şimdiden adamın ablamın alnını paslı bir çiviyle deldiğini görebiliyorum. Artık konuşmak istemiyorum onunla.

* * *

Yakınlardaki otoyol tıkanı. Bir mobilya kamyoneti bir pastane kamyonuna çarptı. Sürücüler kanlı yüzlerle araçlarından sürünerek çıktılar, çikolatalı eklerlerin ve kremalı pastaların deri kanepe ve ofis sandalyelerinin üstüne yayılmış olduğunu gördüler. Artık bir daha hiç şoke edici bir şey görmek istemiyorum.

Bir kadın yürüyor çakıllı araba yolundan yukarı doğru, bacakları uzun, yağmur yağmasına karşın ayağında sandaletler. Küçük topukları ve iç kısmında çapraz bantları olan sandaletler. Gevşek bileğinde el çantası sürükleniyor, kirli sarı kâkülü ve masmavi gözlerinin altından gülümsüyor. Gözleri dümdüz gibi, içlerine girilmiyor, ama bedeninde enerji var ve, “Selam küçük kardeş,” diyor. “Taklit yılanımı beğendin mi?” Kim olduğunu ve neden söz ettiğini bilmiyorum, sonra yılan derisi taklidi sandaletlerini işaret ettiğini görüyorum.

“Ben Cass.” Gülümsüyor, yanaklarında gamzeler beliriyor.

Cass’ın gamzeleri yoktur ve asla sivri topuklu sandalet giymez. Saçları da sarı değildir.

Bu kadının sesinde üstüme doğru ısıldayan bir şey var, havalı ve neşeli, en iyi arkadaşının keyifli hali gibi.

“Yağmurlu olsa da hava, gel dışarıda oturalım.” Gülümsüyor ve çantasından büyücek bir parça gravyer peyniri çıkartıp hiç zorlanmadan dilimlemeye başlıyor, kâküllerini uzun parmaklarıyla yana savurarak. Peynirden minik ısırıklar alıyor, iştahı varmış da bütün hepsini mideye indirmek istemiyormuş gibi.

“Gravyer peynirini deliklerinden ötürü seviyorum,” diyor havalı bir şekilde, sonra korkmuş olduğumu görüyor ve sesi yumuşaklaşıp alçalıyor.

“Hey, yeni bana alışırsın. Bu kadar korkma.”

İskemlelerimizi bahçeye sürüklerken nefesiyle titrek bir ses çıkartıyor, küçük topukları çimenin içinde delikler meydana getiriyor, tıpkı gravyer peynirindeki gibi.

“Yağmuru seviyorum.” Gene gamzeleniyor. “Cildin yapısına zarar verecek güneş yok.”

Konuşması yüzme havuzunun yüzeyinden parmak uçlarını kaydırmak gibi, gerçekten berbat bir şey söylemeden evvelki karamsar sessizlikler, derin nefes almalar yok. Sabun ve deodoran kokuyor. Eski Cass hiç deodoran kullanmazdı. İhtiyacı olmayan bir şey satın aldırarak için insana kendini kirli hissettirme numarası olduğunu söylerdi. Bu Cass gözleriyle gülüyor ve tam olarak burada, ama aynı zamanda uzaklarda, bir gül fidanına hayatında ilk kez görüyormuş gibi bakıyor, yapraklarında böcekler görünce onlara nasıl ilaç sıkmalı diye düşünüyor yüksek sesle. Ablam böcek ilacı kullanmaktansa, böcekleri yemek gibi iğrenç bir şey yapardı. Bu Cass iskemlesinin arkasına yaslanıyor, gravyer peyniri kırıntılarını beyaz keten elbisesinin üstünden silkiyor ve hoş bir gezinti planlamamızı öneriyor. Sinemaya gidip neşeli bir şey seyretsek mi, ne dersin? Cass benim fikrimi hiç sormazdı.

Hayatımın en mutsuz günü bu. Yeni ablama âşık olduğumu sanıyorum. Kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Onun yalandan mavi gözlerine uzun uzun bakmak istiyorum. Eline telefon numaramı yazmak ve arkadaşlarıma onun hakkında böbürlenmek istiyorum. Saçlarıyla oynamak, onu kaldırıp yeni bisikletime bindirmek, karanlıkta onunla uzanmak ve ona yeni bilgisayar oyunumu göstermek istiyorum.

Biraz önce bir şey katledilmiş. Bir yığın kanlı tüy var çakılların üstünde. Komşumuzun, ünlü kriket hakeminin adını verdiği muhabbet kuşu Dickie'yi bir kedi yakalamış. Kuş Dickie'nin gözleri oyulmuş ve başı çiğnenmiş. Bağırsakları yeni gül fidanının altında yatıyor.

Kafamı kurcalayan şeyi Cass'e söylüyorum çünkü anlaşılan bilmek istiyor.

"Şey..." Başını yana eğiyor ve saçları omuzlarından aşağı dökülüyor. "Biliyorsun, sen benim kardeşimsin, ben de senin ablanım." Sonra da, "Yakında yaşıtın bir kız arkadaş bulursun," diyor. "Her neyse, haydi içeriye girip sevdiğimiz o salaak komediyi izleyelim."

Ayağa kalktığı zaman esniyor, sarı kaşları alnında yükseliyor, sonra aceleyle ağzını kapatıp kıkırdıyor. Parmağında bir yüzük var. Üstünde iki bebek kumru ve bir kalp olan, ince, gümüş bir yüzük. Tırnakları temiz ve üstlerine parlak pembe şeffaf şeyden sürülmüş. Ablam bana baktığında, onun için değerliyim gibi hissediyorum kendimi.

"Hadi, küçük kardeş. İçeri girelim."

İçeriye girmeye ve duvar kâğıtlarının her tarafına solumaya korkuyorum.

Yurt çapında hava durumunu sunan TV spikeri bu geceki tahminini, "Gelmek üzere olan soğuk rüzgârlardan koruyun kendinizi," diyerek bitirdi.

Bir şey daha. Pepsi'min içindeki buz kendi kendine zıplayıp çıktı bardağımdan.

Yeni Cass'i arzulamaktan öleceğim. Olmak istediği gibi hafif oldu. Her şeyden önce, hiçbir konuda bir fikri yok; söylediklerimi önemli biriymişim gibi dinliyor. Bir fıkra anlattı-

ğında gülüyor, gamzelerini benden yana parlatarak; ekmek kızartıp bol tereyağı sürüyor, tam sevdiğim gibi. Kızarmış ekmeği avcunun üzerinde bölüyor ve kırıntıları ağzına dolduruyor, hep bir şeye gereksinimim var mı diye kolluyor beni. Ben de bugünlerde görünüşüme dikkat ediyorum çünkü beni beğenmesini istiyorum. Topuklarında kırmızı ışıklar olan spor ayakkabılarımı özellikle seviyor, eski Cass onların beni zavallı bir salak gibi gösterdiğini söylerdi.

“Sen bir stil meleşsin,” diyor bu Cass, sonra da eğilip gömleğime yapışmış kahvaltı gevreğini siliyor. Bende onun için bir şeyler yapma isteği uyandırıyor. Onun banyosunu hazırlamak, saç kurutma makinesine yeni sigorta koymak, dükkâna yürüyüp ona çikolata ve dergi almak. Onu memnun edeceğini bilsem kolumu kesip atardım. Ama korkuyorum da. Ödüm bokuma karışıyor. Ya Cass eski haline dönerse? Hem zaten eskisinin başına ne geldi? Ya eski Cass yeni Cass’in pürüzsüz beyaz teninden bir şeytan gibi kahkahalar atarak fırlayıverirse?

Bu civardaki erkeklerin hepsi, işten dönerken Cass’le konuşmak için bir mazeret uyduruyor. Arabalarının içinden nasıl sohbet ettiklerini fark ettim; klima çalışıyor, camları açık. Artık hiçbir şey mantıklı değil. Cass onlara doğru eğiliyor, her şeyiyle orada, neşeli ve gülümsüyor, günlerinin nasıl geçtiğini, karılarından ne kadar sıkıldıklarını dinliyor. Bazıları ona hediyeler veriyor.

Altı numarada oturan ve çenesinde siğil olan Bay Tollington, ona ucunda bir inci olan, bayağı bir altın zincir verdi – içi kırmızı kadife kaplı bir kutu içinde sundu bunu. Cass ona dünyadaki tek adam oymuş gibi gülümsedi. Hatta zinciri boy-

nuna takmasına bile izin verdi, berbat erkek parmakları boy-
nunda duraladı. En kötüsü, epey yakışıklı olan Bay Lewens-
tein (herkes onun Malta'da bir metresi olduğunu biliyor) üç
çeşit altından örülmüş bir bilezik verdi ona; kapatmak için
minik bir kilidi var ve üstüne de C harfi kazınmış. 'Kişisel-
leştirilmiş' diye gürledi, gösterişli Jaguar'ının penceresinden.
Pazar günleri arabasını yıkamam için para veriyor bana. Cass
neden bunlarla konuşmak zahmetine katlanıyor? Onları sıkıcı
bulduğunu biliyorum, peki ona ne yararı var bu adamların?
Ondan hoşlanıp hoşlanmadıkları neden umurunda?

"Sana söylemiştim," diyor, sesi ciddi gibi ama aynı za-
manda cilveli, "yalandan kadın olmak istiyorum. Cerrah iyi iş
çıkardı. Kontrol sistemimle gerçekten oynadı."

Bunları söylerken nefes veriyor, sanki başından harika bir
şey geçmiş gibi. Eski Cass nereye gitti? Cerrah onu paslanmaz
çelik bir tepsiye mi fırlattı?

Eski çağlardan bir adamın beni bulması gerek şimdi. Ko-
nuşacak şeylerimiz var ve onun bana yardım edebileceğini bili-
yorum. Öldükten sonra ruhların nereye gittiğine ve insanların
kendilerini bir şeyden başka bir şeye nasıl dönüştürdüğüne
dair soruların yanıtları vardır onda. Kuşkonmaz saplarından
örülmüş sepetler yaptı ve donmuş çakmaktaşılarıyla ateşler
yaktı. Hatta zehirli kurbağaların ter bezlerini ve hangi man-
tarların toksik olduğunu bile biliyordu. Karanlıktan ve deniz-
de sinsice dolaşan şeylerden benim gibi korkup korkmadığını
sormak istiyorum ona; ve hiç Cass gibi kendisini değiştiren bir
ablası olup olmadığını.

Cass'ın mavi gözleri beni içine alıyor ve donduruyor.

TELEFON ETMEK

Duyamak istemediğim bir şey söylüyorsun bana. Bana dürüstçe gerçeği söylüyorsun. Alacakaranlıkta bahçede durmaktayız. Gökyüzünde yağmur bulutları ve tatarcıklar var, yan bahçede birisi gül fidanları dikeyor. Telefon çalıyor.

Telefon çalıyor. İçeriye koşup ahizeyi kaldırıyorum. Telefon kulağıma dayalı, birisi arıyor ve ben cevaplıyorum. Sert siyah plastiğe alo diyorum ama çevir tonu ve çalma tonunu aynı anda duyuyorum. Kimse yok. Birisi iletişim kurmaya çalışıyor. Sonra bahçede şakıdığı zaman telefon zilini taklit eden bir kuş olduğunu hatırlıyorum. Şu anda görüyorum onu bir ağacın üstünde, bana dürüstçe gerçeği söylediğin bahçede.

Kuş eski tip zil sesi gibi şakıyor, sabit hat sesi gibi. Tekrar bahçeye koşuyorum.

Bahçede oturuyoruz, mevsimlerden sonbahar ve ağaçta şakıdığı zaman telefon zilini taklit eden bir kuş var. Senin saçların gümüşü ama yaşlı değilsin. Yumuşak gümüşü saçlarının altında, içinde merkezi sinir sistemin olan kafatasın var. Hava alacakaranlık ve yağmur başladı. Bahçedeki okalıptüs ağacının kökleri evin altına yayılıyor. Kızımız evde bir deniz fotoğrafının altında uyuyor. Kalın bir battaniye örtülmüş yatağı, yeşil bir halının üstünde duruyor. Halıda iki leke var.

Beyaz bir gömlek ve takım elbise giymişsin, yumuşak gümüşü saçlarının altında kafatasın var. Sen dürüstçe gerçeği söylerken ben Paris'te at etinden biftek yediğimiz zamanı düşünüyorum. Garson günün yemeğini servis etti ve günün yemeği at idi. Yirmi birinci yüzyılda tek boynuzlu at yemek gibiydi bu. Benim iPod'umda daha önce hiç duymadığımız bir şarkı çalıyordu. Kulaklıkları çözüp kulaklarına bastırdın ve benim parmaklarımı kaldırıp ağzına bastırdın.

Ama şimdi bahçede duruyoruz ve telefon kuşu kimsenin cevap vermediği aramalarını kesti. Araba alarmları ve polis sirenleri de sustu. Kayıp insanların gürültünün içinde saklanması gereken şehirlerde sessizlik acımasızdır. Ama biz bahçede yağmur altında durmaktayız, sen bana dürüstçe gerçeği söylemeyi kesmedin ve ben telefon kuşu bir gün bilgisayar açılma sesi çıkartmayı öğrenecek mi diye merak ediyorum.

Gümüşü saçların ıslak. Kızımız evin içinde bir deniz fotoğrafının altında uyuyormuş gibi yapıyor ve yağmurun sesini

dinliyor. Yağmur her zaman kederi büyütür ve sert şeyleri yumuşatır. Sana doğru yürüyorum, yolda bir şeylere çarparak. Seni öpmek eski bir acı ve taze boya gibi. Kahve gibi, araba alarmları, loş merdivenler, bir leke ve duman gibi. Gözlerine bakıyorum ve içlerine giremiyorum. Kilidi değiştirmişsin ve bende uymayan eski bir anahtar var; kızımız bahçenin öbür ucundan bize doğru geliyor, kalın battaniyesini tutarak. Bana ölü olduğunu söylüyorsun ve ben evet, ölü olduğunu biliyorum diyorum. Seni özlüyoruz ve gittiğinden beri bütün pin numaralarını unuttum, spor salonundaki dolabımın şifresini unuttum, balın nerede olduğunu ve mavi yastık kılıfını nereye koyduğumu hatırlayamıyorum – söyler misin bana, tekrar, deniz tam olarak nerede o fotoğrafta?

12 BÖLÜMDE SIMON TEGALA'NIN KALBI

1

Simon Tegala sırtını Amerikan Konsolosluğu'nun duvarına dayadı ve kızı kollarının arasında tuttu. Bu elektrikli bir olaydı. Küçük voltajlar dağıldı kol ve bacaklarına. Tatlım, dedi kız, bu sadece bir deneme aleviydi. Simon'un kalp atışlarını duyuyordu: güm bom güm bom güm bom. Vize kuyruğunda beşinci olduklarını fark etti. Naomi atomik öpüşmenin Newton'ıydı; böğürtlen dudaklarından erotik radyoaktivite sinyalleri çıkıyordu. Üç ayrı kimlik belgesi getirmeleri söylenmişti. Ehliyet, pasaport ve haneye ait bir fatura. Naomi pasaporttaki fotoğrafını Simon'un görmesine izin vermiyor. Beni aramayı bırak, dedi. Burada yanımdayım, kalp atışlarını dinliyorum.

Yaşamak istediği tek ülkenin Naomi'nin dudakları olduğunu biliyordu Simon.

2

Simon Tegala, Naomi'nin kendisini sevip sevmediğini öğrenmek için Yi Çing açmaya karar verdi. Tam o sırada telefon çaldı. Simon'un babasının sesi telesekreterde kaybolurken Naomi akşam yemeği için, yağlı kâğıda sarılı bir şey taşıyarak Simon'un dairesine girdi. Simon'a neden bu kadar sessiz olduğunu ve ne düşündüğünü sorduğunda, Simon TİTREMELİK dedi. Babamın Parkinson hastalığı var. Telefon yeniden çalarken, tavuğu tuzlayıp kendi nefis suyunda pişirdiler. Babasının sesi AMERİKA dedi ve sonra VİZENİ ALDIN MI dedi ve sonra Simon Tegala'nın canını sıkan sözler söyledi. UZAK-LARDA YAŞAMA. Naomi, Simon Tegala'nın mutfağındaki palto çengeline asılı kırmızı keçe şapkaya işaret etti. Simon onun fes olduğunu söyledi Naomi de onun bir çeçia olduğunu söyledi. Çeçianın ne olduğunu sordu sevgilisi. Fes, diye yanıtladı Naomi. Babanı ziyarete gidip ona pasta götürelim mi? dedi.

3

Daha sonra Naomi, Simon Tegala'ya, bedenime şu sırayla dokunmanı istiyorum dedi:

3. Kulağım

5. Göbeğim

Simon Tegala'nın kalbi eksik olan numaraları ararken güçlü ve hızlı çarpan bir biyomakine.

Bay Tegala bir kafede oturmuş, bir kupadan çay içiyor ve babasının titremelerini, başının ve kollarının nasıl seğirdiğini düşünüyor. Olası geleceklere ait imgeler, gözlerinin ardında bir bilimkurgu gibi vızıldıyor. Simon Noel gününü Naomi'yle geçirmek istediğine karar veriyor ama kızın fazla aceleci davranışlarını düşüneneğinden korkuyor çünkü henüz aylardan temmuz. Zaten kızı doğru dürüst tanımıyor bile.

Beni doğru dürüst tanımıyorsun da ne demek? dedi Naomi. Simon Tegala kolunu uzatıp kızın ensesinde tokadan kaçmış bir buklenin olduğu yeri gıdıkladı. Bana anneni babanı erkek ve kız kardeşlerini anlat, Naomi. Bak Simon Tegala, diye yanıtladı sevgilisi, geçmiş geride bıraktığım bir yerdir. Başka bir yere varmak istiyorum. Sevgilisini ya da yaşlanmakta olan babasını şehirde gezdirecek arabası olmayan bir bisikletçiyle oraya nasıl giderim?

Araba satıcısıyla pazarlık ederken, Simon'un aklına adamın alnındaki mor damardan hatırı sayılır gürlükte kan pompalandığı geldi. Satıcı (parmağında kalın bir altın alyans vardı) Simon'un hayallerini süsleyen klasik bir Cadillac gösteriyordu. Müşteri Bay Tegala birdenbire kasap oluvermişti. Satıcıyı sadece içlerinden ve çevrelerinden kan dolaşan parçalar bütünü

olarak görüyordu. Organlardan, damar ve damarcıklardan oluşan biyolojik bir otoban. Sadece kan dolaşımı ve lenf olarak algılandığının farkında olmayan satıcı gülümsedi ve Bay Tegala için dostane bir indirim yapacağını söyledi. Anlaşmayı tamamlamak için ofise doğru yürürlerken, satıcı parmağındaki altın yüzüğü fır fır döndürüyordu.

7

Simon, Naomi'ye, Belki Noel Günü konusunu konuşabiliriz dediğinde, kız yeni eski Cadillac'ın penceresinden dışarıya baktı ve bir duvarın üstünde oturan beyaz bir kediyi gösterdi.

8

Bay Tegala telesekreterine babasının bıraktığı üç mesajı dinliyor ve tek başına bir geç-suare filmine gitmeye karar veriyor.

9

Yer gösterici el fenerini kırmızı kadife bir koltuğun üstüne tuttu ve Simon Tegala bir kulahtan dondurma yemekte olan bir kadının yanına oturdu. Filmin yarısına doğru kadın Simon Tegala'ya adının Caroline Joseph olduğunu söyledi. Aynı anda filmin olay örgüsünde beklenmedik bir gelişme oldu. Simon Tegala çok önemli bir ipucunu kaçırmış oldu ve film o andan itibaren anlamsızlaştı. Filmde bir adam bir tuzlu su havuzunda

yüzdü. Bikinili bir kadın bir kayanın üstünden ona el salladı. Simon Tegala çaktırmadan Caroline Joseph'a baktı. Gözleri karanlıkta bujiler gibi parlıyordu. Kadının kenarları keskindi, tornadan geçmiş ve cilalanmış. Naomi'den öyle farklıydı ki. Film mutlu sonla bitti. Caroline Joseph ermin taklidi kürkle çevrili kapüşonlu ceketini giyince, Simon Tegala, "Biraz önce yeni bir Cadillac aldım. Sizi evinize götürmemi ister misiniz?" derken buldu kendisini. Caroline Joseph o kadar mükemmeldi ki, Almanya'da bir üretim bandından taze inmiş gibi görünüyordu. Simon yeni eski Cadillac'ın kapısını açtı, Caroline içeri yavaşça kaydı, beyaz deri koltukları ve Simon'un direksiyonu kavrayışını överek. Hammersmith'te, Bobby adındaki teriyer cinsi köpeğiyle birlikte yaşadığının söyledi. Bobby'yle tanışmak ister mi? Simon Tegala büyük bir heyecanla evet anlamına başını salladı. Ertesi gün Simon, Caroline Joseph'ın yanında uyandığında kadın ona ailesini anlattı, Simon da ona Naomi'ye âşık olduğunu söyledi.

10

Naomi, Simon Tegala'ya dedi ki: Aramızda her şey bitmiştir. Babanın ölmekte olduğunu sandığın için daha fazla seks istediğine inanamıyorum. Simon Tegala'nın kalbinin iki odacığı vardır: Üst odacık ve alt odacık. Kan bu odacıkların arasından akar. Simon Tegala'nın kalbi yumruğu büyüklüğündedir. Ne düşünüyordun diye bağırıyor eski sevgilisi kapıyı çarparken. TİTREMEK. Düşündüğüm TİTREMEK idi.

Bu, Naomi'nin yokluğunun altıncı günü. Bay Tegala bisikletiyle bara giderken en sevdiği Leonard Cohen şarkısını mırıldanıyor. Yoldan geçen bir kamyon ona çarpıp yolun kenarındaki su yoluna yuvarlıyor. Simon Tegala kan ve yara bere içinde, ayağa kalkamıyor. Anlaşılan birisi ambulans çağırmış. Leonard Cohen'in kahramanı olduğunu bilse Naomi onu terk eder miydi diye merak ediyor. Sonra da zaten terk etmiş olduğunu anımsıyor.

Acil servis hemşiresi, Bay Tegala'ya onu evine götürecek kimse olup olmadığını soruyor. Simon Tegala yüzünü buruşturuyor çünkü hemşire uyluğundan cam parçaları çıkartıyor gümüş bir cımbızla. Hemşire, "Şimdi yukarıya bak çünkü çenene antiseptik süreceğim," diyor. Yukarıya baktığında Simon duvara dayanmış olan Naomi'yi görüyor, elinde içinde elmalar olan bir kesekâğıdı var. Şu tarafa bak, diyor Naomi ve kapıyı gösteriyor. Simon Tegala babasının ona sağ eliyle el salladığını görüyor çünkü sol eliyle çelik bir koltuk değneğine tutunuyor. Babasının başında şapka, üstünde palto var ve konuşuyor. Odada onu anlayabilen tek kişi Simon Tegala çünkü babası ancak fısıltıyla konuşabiliyor. Seni almaya geldik oğlum, dışarıda taksi bekliyor. Bir dahaki sefere bisiklete bindiğinde gözlerin açık olsun. Naomi'nin kırmızı topukları Simon Tegala'ya doğru tıkırıyor ve sonra Naomi, onun dudaklarından sadece bir santim uzaklıkta.

ROMA

Ona ihanet edecek olan kocası Roma şehrinin içinde duruyor. Kocasıyla duvarın öte yanından konuşuyor çünkü içeri davet edilmemiş. “Kalbimi kırdın,” diyor, bir aktris gibi. Roma’nın ortasına bir çeşmenin yanında kocasına hayran olan bir kadın durmakta. Kocasının yanından kot pantolon ve spor ayakkabılarıyla geçiyor. Boynu ve yanakları kızarmış.

Kocasının ihanet ettiği rüyasından uyandığında, hain yanında yatıyor. Yan odadaki bir radyo, ABD’de Merkez Bankası’nın faiz oranlarını düşürdüğünü ve Avrupa pazarlarının da aynı yolu izlemesinin beklendiğini açıklıyor. Kocasının bedeninde oraya buraya elini koyuyor ve rüyasına dair hiçbir şey söylemiyor. Beş saat sonra Britanya havasından çıkacaklar.

Portekiz’de dört gün geçirecekler ve sonra Noel için Birleşik Krallık’a dönecekler. Bavulları hazır. Bir taksi alacak onları. Yan odadaki kiracı, bütün gün radyo dinleyen Bay Patel, ona bir yol hediyesi almış. On sekiz şifalı ottan yapılmış bir kalıp Ayurveda sabunu.

Üç gün üç gecedir Portekiz’de yağmur yağıyor. Kocasıyla deniz kıyısına yürüyor. Sırılsıklam kaktüs bitkileri ve çürümekte olan balıkçı tekneleri, rüyasında yaşadığı ihanet atmosferinin aynısına sahip. Kıyıdaki göletin sığlık yerlerine bakıyor uzun uzun. Çamurun içinde bir leylek duruyor.

Ve bir tane daha.

Kocası iki leyleğin fotoğrafını çekiyor. Çantasını tutarken, kocası ellerinin ne kadar güzel koktuğunu söylüyor. Bunun Bay Patel’in verdiği Ayurveda sabunu olduğunu söylüyor, o da denemeli. O gece Cafe Emigrante’de yemek yiyorlar. Köyün yoksul kesiminde, salaş bir yer. Dökülen duvarlarını vernikli bambu sapları kapatıyor. Aşçı korlaşmış kömürlerin üstüne kanlı bir balık atıyor. Karı koca ekmeği kopartıp beyaz peynir ve pörsümüş ekşi zeytinleri silip süpürüyor! Dışarıda gene yağmur başlamış. Otel odaları yakınlık ilham eden bir yer değil. Taban soğuk mermer. İnce battaniyeler Algarve’de aralık ayı için yeterli değil. İki tek kişilik yatak birleştirilmiş. Rüyasında gene Roma’yı buluyor ve orası daha sıcak.

Roma’da nehir yıldızlarla dolu. Barok su, kayaların ve taşların üstünden akıyor. Ona ihanet edecek olan kocası hayranıyla bir masada oturmuş, beyaz kremadan yapılmış küçük çanlarla süslü paskalya pastaları yiyor. Hayranı güçlü. Arzu onu güçlü kılmış. Teni bronz. Gözleri ve saçları siyah. Bileğindeki üç yeşil bileziği sallıyor ve, “Söylediklerini düşündüm, bence çok

ilginç,” diyor. Karısı duvarın öte yanından seyrediyor. “Kocam âşık,” diye düşünüyor. Âşık olmamaya çalıştığını biliyor.

Ertesi sabah Cafe Emigrante’de tatlı pandispanyaları sütlü kahvelerine batırıyorlar. Nehrin karşı kıyısındaki fabrika sireni insanları işe çağırıyor. Kadınlar ellerinde poşetler ve yağlı kâğıda sarılmış sandviçlerle evlerden dışarıya koşuyorlar. Bu, kadına Ayurveda sabununun sarılmış olduğu kâğıdı hatırlatıyor. Yeşil sabunun üstüne kazınmış harfler kadına sabunun adının M-e-d-i-m-i-x olduğunu ve Madras’ta bir fabrikada yapıldığını söylüyor.

Londra’ya dönüş. Her zamanki otobüs seferleri. Eski pis sokaklar. Londra evlerinin pencerelerinden belli belirsiz göze çarpan Noel ağaçları. Çam iğneleri arasından parlayan mavi ışıklar. Kadın elindeki kâğıt parçasına bakıyor. Hindi almasını söylüyor kâğıt. Kadın Bay Patel’i Noel öğlen yemeğinde onlara katılmaya davet ediyor. Bay Patel bir kez daha Birleşik Krallık’ta olmaktan ne kadar zevk aldığını söylüyor. Sivrisinek yok, rutubet yok, kirlilik daha az.

Kar yağıyor.

Roma’da hiç kar yağmaz. Rüyasında aylardan ağustos. Romalılar boğucu kentlerini bırakıp çantalarını hazırlıyor, sahile ve dağlara gidiyorlar, ırmaklarda yüzüp yılın zorluklarından ve düş kırıklıklarından arınıyorlar. Kadın kocasını yaz dolayısıyla kapanmış bir kafede hayranını beklerken görüyor. Panjurlar kapatılmış. Masa ve iskemleler üst üste konulmuş. Kadın duvarın öte yanından onun kocasına ne söylemesi gerektiğini biliyor. “Hayatımı tam anlamıyla zenginleştirdin,” diyor. Kocasının yüzü ifadesiz ama ağlıyor. Gözlerinden yaşlar akıyor ve yanağında Man Ray gözyaşları gibi biçimleniyorlar.

Noel sabahı kadın uyuyan kocasını öpüp pencereyi açıyor. Yan odadaki radyo yürütölmekte olan barış görüşmelerini anlatıyor, Ortadoğu'da bir Amerikan girişimi bu. Yatakta hediyelerini açarlarken, kocası mutlu Noeller diliyor ona ama o kocasının sözünü kesiyor. Kendisini terk etmek istediğini bildiğini söylüyor. Portekiz'den döndüklerinden beri bavulunu boşaltmadığını fark ettiğini söylüyor. Onun başka birine âşık olmasını anlayışla karşıladığını söylüyor, bu yılbaşını yine de birlikte geçirmelerinin mümkün olup olmadığını soruyor. Adam kadının dediklerinin doğru olduğunu ve ne yapacağını bilmediğini, ona anlatacak kelimeleri bulamadığını söylüyor. Kadın ona epeydir Roma şehrinin dışında durmakta olduğunu, onu izlediğini ve duvarın öte yanından onunla konuştuğunu söylemiyor.

**YAŞAMANIN DAHA İYİ
BİR YOLU**

Annem ben on iki yaşımdayken öldü. Yeşil gözlerinin kapandığına ve sonra beş sarsıcı saniye için tekrar açıldığına tanıklık ettim. Gözlerini son kez kapattığında, hem rahatladım hem de mahvoldum. Annem tarihçiydi. Öldüğü zaman, yirminci yüzyıl hakkında bildikleri de onunla beraber öldü. Ben küçükken, anlattığı hikâyeleri kendisi uydurdu sanıyordum. Daha sonra, tarif ettiği şeylerin dünyada gerçekten olduğunu öğrendim.

Britanya İmparatorluğu'nun çöküşünü kahverengi pabuç cilası ve annemin yüksek topuklarıyla ilişkilendiririm, oysa Fidel Castro'nun ordusunun Küba'da yönetimi ele geçirmesi, mutlak suretle, pazar sabahları kreplerin üstüne dökülen

akçaagaç şurubuyla bağlantılıdır. Annem Moskova karında terliklerini satan Rus kadınları için daha iyi bir hayat isterdi ve tıpkı kendisi gibi parlak gözleri olan Londralı oğlu, yani benim için de daha iyi bir hayat isterdi. Bir tek kez bile babamı özlemedim. Ben daha doğmadan ikimizi de terk etmişti ve ben onun son hızla bir duvara çarpmasını umut ederdim. Okul arkadaşlarım babamın kim olduğunu sorduklarında Humphrey Bogart derdim, çünkü her Noel annemle birlikte *Casablanca* filmini izlerdik ve onun dünyanın en yakışıklı erkeği olduğunu düşünürdüm.

Her ne kadar hayatımdan nefret ettiğim zamanlar olduysa da, şehrimin sevmediğim hiçbir yeri yok. Benim için Londra yağmur altında gri bir dalgada sörf yapmaktır. Kaldırım taşlarındaki çatlakları bile severim. Tamam, bazen başka bir yerde olmanın özlemini çekerim. İki yanı palmyelerle süslü Florida yollarında yaşamak, California'nın mavi yüzme havuzlarının kenarında güneşlenmek, Amerikan günbatımında duygu yüklü müzik dinlemek. Pasifik dalgaları ve petrol rengi pus. Sanmayın ki Amerika'nın muazzam dumanı tüten asfaltlarında krom bir makinede dolaşmayı, incecik bellerinde altın zincirler olan bikinili bronz esmerlere el sallamayı hayal etmedim. Ama benim gönlüm Londra'da, yağmurlukları sırtlarında kol kola yürüyen, çarpık dişleriyle gülümseyen, kaşları ve dudakları deldirilmiş, kusurlu, hayalperest ve düzenbaz, kahkahaları gürültülü, saçları röfleli, özlemlili, hassas, zorlu kızlarında. Bazıları bana bile özlem duydu, ama kırık kalbimi yakalayan ve anneni kaybetmenin hayatının yarısını kaybetmek olduğunu anlayan Elisa oldu. Benim babam yoktu, bu yüzden bütün ha-

yatımı kaybetmişim gibi hissediyordum kendimi. Ama annem bana harika bir şey öğretti. Bana dilinden zevk almaya önem ver dedi, konuşma biçimleriyle deneyler yap, içinden gelmediği zamanlarda bile coşkun ol çünkü dil dünyayı yaşanacak daha iyi bir yer yapar.

Elisa şimdi arkadaşıyla palto değiş tokuşu yapmaya gitti – deri bir şey yerine süet bir şey, sürekli onu öldürecek giysiler aramakta. Ben de aynı şeyi müzikle yapıyorum. Müzik tarafından öldürölmek istiyorum. Dinleyeni rahatlatan müzik istemiyorum. Müziğin içimdeki kedere uymasını istiyorum, yıllar boyunca aşırı ısıtılmış çocuk yurtlarında ağlamak. Beethoven başarabiliyor bunu bazen. Ama bırakalım bütün bunları, bir şey olacak. Bahçedeki küçük defne ağacını aşılacağıımı ve Elisa ile evleneceğimi tüm dünyanın bilmesini istiyorum. Bahçemizde bir yaz partisi düzenleyeceğiz ve nisan yağmurlarında parlak yeşil çimen ekeceğiz.

“Elisa?”

“Efendim Joe?”

“Sence yaşamının bundan daha iyi bir yolu var mı?”

“Ah evet. Olması gerek.”

Aynı soruyu, annem öldükten sonra yuvam olan kurumlardaki şişman, şaşı bakıcılara da sorardım. Gün boyu ağızlarına mahalle pastanesinin ‘yetimlere’ bağışladığı bayat pembe pastaları tıktırırıldardı ve yatağımızı ıslattığımızda ya da akıllarının sınırlarını aşan sorular sorduğumuzda bize vururlardı. Beni ne zaman dövseler kafamın içinde bir terane tutturur-

dum –harikulade nefes harikulade nefes harikulade nefes– ve annemin tahmin ettiği gibi, rahatlatırdı bu beni. Harikulade nefes Elisa idi, koridorun karşı tarafındaki yataktan er- gen kız. Elisa’nın bir sırrı vardı. Geceleri gizlice yataktan kal- kar, toz alma püskülünden yolduğu renkli tüyleri un ve sudan yaptığı tutkalla gri tabanlı pabuçlarına yapıştırırdı.

Elisa’yı ilk gördüğüm andan itibaren yazgımızın evlen- mek olduğunu biliyordum. Saçlarına taktığı tokalar kalbimi gümbürdetiyordu. İki yeşil plastik kelebek. Pabuçlarına tüyler yapıştırmadan çok önce, onun yaşamanın daha iyi bir yolunu istediğini söylediler bana.

* * *

Çim ekmek için toprağı kazdık, şimdi üç kedimizin de patileri çamur içinde ve evin her yerinde, halılarda ve iskem- lelerde, kayalık sahillerdeki fosillere benzeyen pati izleri var. Elisa ve ben kendi özel coşkularımızı ve felaketlerimizi yaşadık. Annemin İran’da bir yerden aldığı kilimin üstüne uzanıp tembellik ettiğimizde bedenlerimiz tereddütlü ve sırlısıklam âşık. Mehtap yumuşak, ağaçlar kimyasal gök- yüzünün önünde siyah tomurcuklarla yüklü. Her ne kadar iç dünyalarımız volkanik, egzotik ve dertliyse de, gündelik hayat fevkalâde bir şekilde beklenildiği gibi. Pazar günleri krep yiyoruz –Elisa’ya krep yapmak hoşuma gidiyor, gizliden gizliye kızarmış ekmek ve marmelat yeğliyor olsa da– ekran- larımızdan dünya basınıni okuyoruz ve arkadaşlarımızla Sk- ype sohbeti yapıyoruz. Kahvaltıdan sonra giyinip bitpazar-

larını dolaşıyoruz ya da ırmak yakınlarındaki, bir zamanlar depo olan lüks apartmanların bulunduğu yerlerde yürüyoruz, şehir parklarında ölü insanların halka hibe ettiği banklarda oturuyoruz. En sevdiğimiz yazı şöyle: “Seni seviyorum Joan, minik George’un.”

Düğün günümüzü kararlaştırdık ve bahçemizdeki defne ağacına kazıdık. Elisa avlumuzun arkasındaki duvarı kireçle boyadı ve en yakın arkadaşı Rona bir zamanlar bir kartpostalda gördüğü, Yunanistan’daki bir balıkçı kulübesine benzediğini söyledi. Rona kollarını sıvayıp yüz patates, altmış diş sarımsak ve kırk yedi tane pırasadan bir çorba yaptı. Rona her alanda kesinlik konusunda çok hassastır. Elisa ona yaşamının bundan daha iyi bir yolu var mı diye sorduğunda, Rona ‘bundan’ demekle neyi kastettiğini daha ayrıntıyla belirtmesi gerektiğini söyler. Rona seksen üçüncü patatesini altı parçaya dilimlerken, ben de on sürahi margarita yaptım ve Elisa ortasından kesilmiş bir yağ tenekesinden yapılmış mangalda bir yığın tavuk budu pişirdi. Sonra da büyük günümüz için giyinmeye gittik.

Sıcak su dolu küvete bırakırken kendimi, pencereden bir sığırcık gördüm, defne ağacında bir oraya bir buraya hopluyordu. Bir kez daha gelimin tüylerle süslenmiş acıklı gri pabuçları geçti gözlerimin önünden, yetişkin yaşamımda birçok kez geçtiği gibi. Ve sonra da zihnimi düğün kıyafetine sürükledim. Evet, erkekler ve kadınlar ayda tartışırken, ben coşkun ve barok takılacağım. Tahtalarla kapatılmış şömineleri ve tesisatı on dokuzuncu yüzyıldan kalma Viktoryen evimde tartan ve ipekten takım elbisemle caka satacağım. Daha şim-

diden gümüş telleri olan siyah saçlarımı İstanbul bahçelerinden gelen gülsuyuyla geriye doğru tarayacağım.

* * *

Elisa'yı ilk kez mangalın dumanlarının arasından gördüm. Yetim gelinim gümüş ağdan bir elbise, açık yeşil sandaletler ve metrelerce kirpik giymişti. Harikulade nefes harikulade nefes harikulade nefes. Onun her yerini seviyordum. Orpington'dan gelen nikâh memuru gözlerimize bakıp Saymak ve Sevmek gibi kelimeler söyledi sabit bakışlarla. Tatarcıklar kızarmakta olan tavukların tepesinde dönüp duruyorlardı. Pete ve Mike şehvetli bakışlar attılar birbirlerine. Bir otomobilin alarını çalmaya başladı.

Elisa Evet dedi ve ben Evet dedim.

Bütün Avrupa dillerinde Evet dedik. Evet. Evet dedik evet dedik, belirsiz ama güçlü şeylere evet dedik, umuda evet dedik ki, kesinlikle belirsizdir, aşka evet dedik ki, kördür, gülümse-dik ve gözümüzü bile kırpmadan evet dedik. Annemin evet dediğimizi duyabilmesini istedim içimden, çocukken bana anlattığı hikâyeleri düşündüm ve çok yüksekmiş gibi görünen duvarların üstünde yürümek istediğim zaman hep evet deyişini, evet tırman ve yürü duvarın üstünde, ben elini tutar ve sana Chicago'daki gökdelenleri anlatırım.

Elisa ile yüzük alıp verdik. Sağdıç ve nedime başımızın üstüne pirinç attı. Öpüştük. Pirinçler yerlere dökülürken düğün

giysilerimizin altında birbirimizin paniğini hissettik. Galiba sığırcık da korktu ki, uçup gitti. Boynundan birkaç tüy eksilmişti ve tek gözü kapanmıştı. Kuşun yaşayacak daha iyi bir yer bulduğuna sevinmiştik ama içten içe kalmasını da istiyorduk. Ve üç kedimizin defne ağacında saklandığını görünce kuşun yaşayacak daha güvenli bir yer bulduğunu anladım.

Elisa ve ben, dünyada kalan son sigara tiryakileri, defne ağacının altında oturup, kedilerimizin pençelerini bileyip birbirlerini yalayıp temizlerken çıkarttıkları mırrr sesini dinliyoruz. Yeni gelinim parmaklarımla oynuyor ve batmakta olan güneş yüksek beton binaları renklendiriyor.

“Şimdi evlendiğimize göre, senin annen benim de annem oldu,” diyor Elisa. Evet, biz el yordamıyla, bağlı olduğumuz şeyleri arayan yetimleriz, parmaklarımızdaki soğuk evlilik yüzükleri gibi, belirsiz ve kör şeyleri. Elisa ile oturmuş sigara içerken ve Elisa bir o bacağına bir öbürünü diğerinin üstüne atarken, tatarcıklar bir bulut halinde tepemizde uçuşuyor ve ben annemin, bazen rüya gibi gelen hikâyelerini anımsıyorum: Benito Mussolini üstünde kartal olan bir şapka takmış gülümsüyor, Wall Street Çöküşü, bir kadın Hiroşima’da bir kayığa dikmiş gözlerini, babamın içtiği Minghetti puroları, Elise Davis on beş metre yükseklikteki bir tel üstünde bir şemsiye tutarak yürüyor, Rosa Parks ABD’de otobüslerde ırk ayrımı kalktığında Montgomery’de bir otobüste, Cezayirliler Fransa’ya karşı bağımsızlıklarını kazandıktan sonra ballı pasta yiyorlar, ergen bir oğlan çocuğu, kapitalizm ile komünizmi ayıran Berlin duvarına tırmanıyor, *Ubu Roi* adlı oyundan bir satır: “EEE BABA UBU, SENİNKİLERDEN MEMNUN

MUSUN?” Mahatma Gandhi, Siyah Panterler, Tom ve Jerry, yumurta tozu, yerküreyi kömür için derinlemesine kazan madenciler.

Dudaklarımı Elisa’nın gözkapaklarına bastırıyorum ve onu, ışığını kıstığım ve çarşaflarını yıkadığım balayı odasına götürüyorum. Her ne kadar bedenim puslu bilgilerle doldurulmuş ve ruhun da artık modası geçmiş olsa da, ben hâlâ yaralarımı ve acılarımı iyileştirmek için bitki kullanıyorum, düştüğüm zaman bacaklarıma aynısefa yağı sürüyorum ve şok geçirdiğim zaman Mısırlıların tanrılarına adadıkları papatya çayını yudumluyorum. Bir gün Elisa da ben de çoktan gömülmüş ve toza dönüşmüşken, umarım bir robot çocuk bu belgeyi bulur ve imla hatalarımı gümüşü parmaklarıyla düzeltir. Her ne kadar bana hiç benzemese de, o da annesiz bir oğlan çocuğu olacaktır, gözleri bütün gece açık.

“Seni öpmek eski bir acı ve taze boya gibi.
Kahve gibi, araba alarmları, loş merdivenler,
bir leke ve duman gibi.”

Viyanalı soğuk bir kadın, altüst olmuş bir adamı
baştan çıkarır; Londra’da bir kuş telefon zilini taklit
etmeyi öğrenmiştir; iş dünyasında, başarılı bir reklam
yazarı bir tür şamandır aslında; bunalımlı bir genç kız
cinsiyet değiştirme ameliyatıyla, hayatı hafife alan
bambaşka bir genç kıza dönüşür...

Man Booker’a iki kez aday gösterilen Deborah Levy,
beraber ya da tek başınayken sevmek ve yaşamak üzerine
düşünen bu on öyküde 21. yüzyıla özgü yaşamların izini
sürüyor. Levy ait olma duygusunun giderek daha az
hissedildiği, kültürler arasındaki sınırlar gibi, kimliklerin
ve ilişkilerin de muğlaklaştığı bir dünyanın uçucu
kaçıcı karşılaşmalarını şiirsel bir üslupla yakalıyor.
Karakterlerinden biri anadilinin ne olduğu sorulduğunda,
bir serzeniş mi yoksa kutlama mı olduğu belirsiz bir
cümleyle şöyle diyor: “Öyle çok dil var ki.”

*“Alışılmadık aşklara dair bu öyküler, Deborah Levy’nin
güçlü bir çağdaş yazar olarak ününü pekiştiriyor.”*

THE INDEPENDENT



EVEREST

www.everestyayinlari.com

[f/everestyayinlari](https://www.facebook.com/everestyayinlari)

[t/everestkitap](https://www.instagram.com/everestkitap)

[@everestyayinlari](https://www.instagram.com/everestyayinlari)

